

СЮЗЪН ЕНОЧ ЕДИН СЕКСИ ПЛАНИНЕЦ

Част 1 от „Скандални планинци“

Превод от английски: Raina, 2015

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Джулия Прентис се изправи от земята, докато опашката на кобилата ѝ изчезваше зад една обла скала. При други обстоятелства вероятно би намерила гледката за доста красива... черен кон галопира без ездач към залеза, обогрен с червени и оранжеви цветове. Беше точно това, което си представяше това лято, когато реши, че да посети Шотландия за сватбата на леля си би било перфектния коледен подарък. Тя приключи с почистването на синята си рокля и се намръщи. Случилото се дори не се доближаваше до представите ѝ.

Всъщност нищо през последните пет дни не се доближаваше до никой подарък, който би желала. Не дори и след сто години. Вероятно не би трябвало да се изненадва, че в момента се намира на прашната земя. Това пасваше идеално на кошмара, в който се бе превърнал така желанието подарък.

Издишайки силно, тя размърда пръстите на ръцете и краката си. Дупето ѝ със сигурност утре щеше да бъде синьо, но изглежда нямаше никакви счупвания... което всъщност бе първото добро, което ѝ се случваше през последните пет дни. Също така това вероятно щеше да е единственият ѝ късмет. Със сигурност не можеше да остане встрани от пътя, надявайки се да попадне на познато лице. Много по-вероятно бе следващата личност, на която се натъкне, да бъде неприятелски настроен.

Тази мисъл изпрати ледена тръпка по гръбнака ѝ, докато подвиваше крака под себе си, преди предпазливо да се изправи. Вниманието ѝ бе привлечено от голямо езеро вдясно от нея, и макар че трябваше да пази енергията си, за да си върне бурния кон, жаждата я караше да чувства все едно устата ѝ е пълна с пръст. Хвърляйки поглед зад себе си към пустите хълмове, покрити с камъни и храсти, Джулия пристъпи към водата, прилекна на брега и загреба с шепи от студената планинска вода.

Каквото и да мислеше за Хю Ферсън, лорд Белами, той бе избрал добре мястото, където да я довлече. Яздеше от около два часа, и освен

Белами Парк и малкото селски колиби около него, не бе видяла никакви други постройки. А сега не виждаше и коня си. Само след двадесет минути нямаше да може да види абсолютно нищо, тъй като щеше да е тъмно. Изведнъж ѝ хрумна друга мисъл. Предполагаше се, че всички вълци в шотландските планини са избити, но не бе сигурна дали такова е положението с мечките. Или рисовете... Да не споменаваме за мисълта, че сега можеше да е на гости в Париж. Или да избира нова рокля.

— Проклятие — промърмори тя. Нима беше толкова много да иска да има поне малко късмет?

В отговор на този неин безмълвен въпрос се чу плисъка на водата в езерцето. Ако бе достатъчно гладна, че да обмисля идеята да хапне сурова риба, може би звука щеше да я заинтригува, но въпреки че закуската бе преди доста часове, тя и гладът ѝ все още не бяха достигнали точката на отчаяние. На брега на реката би следвало да има поне израсла тръстика, която да предлага скривалище срещу всеки, който може да се движи по пътя, но тук или времето не бе благоприятно, или вятърът бе прекалено силен и не позволяваше на това място да поникне някаква растителност, която да не достига едва до глезените на човек. Един каньон би могъл да я скрие, или не много дълбока долина, но тя не искаше просто да се крие, а да се махне от това място. Криенето под някое дърво нямаше да ѝ бъде особено полезно.

Накъде далеч избоботи силен звук, отеквайки над назъбените хълмове и карайки я да потрепне. Без значение дали беше изстрел от оръжие или гръмотевица, той я накара да си спомни колко е уязвима. Въпреки желанията ѝ, щеше да ѝ се наложи да намери някакъв подслон и да се надява бурята и дъжда да прикрият следите ѝ. Джулия се изправи. Когато се обърна, нещо улови погледа ѝ и тя се наведе леко, поглеждайки надолу. Ниско на брега имаше голямо парче сгънат кариран плат. Когато го разгъна, тя видя черни, бели и сиви квадрати, пресечени от дебела червена линия, приличаща много на кръв.

Цветовете на клана Белами бяха синьо, зелено и черно, тъй че всичко различно от това бе добре дошло. Нима най-после бе напуснала земите на Ферсън? Дълбокият звук се повтори отново, карайки я да обвие плата около раменете си. Ако завалеше щеше да има по-добра

защита, отколкото щеше да ѝ осигури синята бална рокля, с която бе облечена.

Водата в езерото отново се разплиска, карайки я да погледне назад. И замръзна.

От водата се надигна огромна фигура. Мъжка фигура, забеляза тя, отстъпвайки назад, докато мъжът се приближаваше към нея. Черна коса, права под тежестта на стичащата се от нея вода, надолу по голите, широки рамене. Докато излизаше от водата, пред погледа ѝ се разкриха мускулестият му гръден кош и плоския корем, карайки я за миг да се зачуди дали въобще е облечен с нещо, преди пред очите ѝ да се покаже отговора на въпроса ѝ.

О, господи! Голям член, обграден от тъмни къдрави косъмчета, висеше между силните му бедра. Тя, естествено, бе виждала статуи или случайни голи дечица, но той определено не беше дете. Нито пък статуя. Всичко взето заедно го правеше... удивителен.

Младата жена поклати глава. Освен всичко друго, той беше непознат, а тя бе напълно сама.

— Стой далеч от мен — нареди му, правейки още една крачка назад.

Той я погледна, мокра черна коса падаше пред едно от тревистозелените му очи, карайки го да отметне глава.

— Изглежда си облякла килта ми — избоботи той със силен шотландски акцент.

Джулия сграбчи тежкото каре от раменете си.

— О! О! — смъквайки го, тя го направи на топка и го запрати към мъжа.

Грамадният мъж хвана плата в мига щом тя го запрати към гърдите му. Наблюдавайки я внимателно, сякаш се боеше, че би могла да изчезне, той омота два пъти килта около кръста си, втъквайки края му.

— Добре — каза той миг по-късно. — Сега. Ти си англичанка, нали? Какво правиш на земята ми?

Неговата земя? Нима той беше Ферсън, въпреки че плейдът му бе в друг цвят? Или бе успяла да намери някой, който да ѝ помогне? Всички кланове и територии наоколо бяха толкова объркващи, че ѝ се прииска да бе учила по-внимателно за тях. Преди, когато коледния ѝ подарък не се бе объркал толкова ужасно, тя бе мислила, че самата

идея за клановете е много романтична. О, трябваше да хукне да бяга в мига, в който този мъж започна да излиза от водата. Но ако той не знаеше коя е и какво прави там, вероятно все още имаше шанс да успее да избяга от това място.

— Яздех с приятели — рискува да излъже тя. — Разделихме се, а конят ми се подплаши и избяга.

Зеленият му поглед се плъзна от върха на червената ѝ коса, частично изплъзнала се от фибите и фуркетите ѝ, до краищата на синята ѝ рокля.

— Яздила си облечена така? — попита той, измъкна чифт ботуши иззад един храст и започна да ги обува. — Малко вероятно — заяви той, обърна ѝ гръб и тръгна по пътеката през зеленината.

— Почакай! — извика Джулия, поглеждайки първо към пустия път зад нея, а после към полуголия мъж вървящ в противоположната посока. До такава степен бе изгубена, че можеха да бъдат и в Йорк в момента. Или по-лошо, можеше да се върнат до конюшната, от която бе взела коня този следобед. Това, което я тревожеше, бе, че ако мъжете на Белами откриеха коня, щяха да научат, че се движи пеша. И че е на близо. По дяволите.

— Хайде, идвай — викна ѝ грамадният мъж без дори да погледне назад към нея, — нямам на разположение цяла нощ да те чакам. А и много скоро ще завали.

Когато на някой му е отредено да се удави, може да го направи и в малка локва, помисли си тя. Повдигайки полите си, Джулия забърза след него. След като ходиха в продължение на десет минути, все едно се лутаха безцелно, пред погледа ѝ се появи тясна долина, в която се слизаше по ясно изсечени, стръмни стъпала до самото дъно на долината. Беше много лесно да се следва пътеката, но бе невъзможно да се открие, освен ако не знаеш къде и какво да търсиш. Надяваше се Ферсън да не знае.

Водопад отляво се спускаше от езерото горе в плитък, бързо движещ се поток, който си е проправял серия от пътечки из долината от десетилетия. Дървета, брястове, борове и многолетни дъбове се редяха от двете страни на водопада. Ако бе в по-добро настроение, вероятно щеше да си помисли, че това прилича на скрита райска градина под голите хълмове и назъбени хребети около тях.

— Къде сме? — провикна се тя. Все пак, съдейки по историята, която бе измислила, тя се бе изгубила и би следвало да се държи като такава. Смяташе, че е задала много разумен въпрос.

— *Страт на сихед* — отвърна той.

Е, това определено не бе от никаква помощ.

— Извинявай, какво?

— Долината на стрелите — каза той след миг. — Тук се е провела велика битка. Разбира се, велики битки са се провеждали почти на всяко място в шотландските планини. — Заобиколиха малък хребет, преди пред тях да се появи малка каменна къща под стръмната скала. Не, не беше къща, не беше дори колиба. Малката постройка дори не бе голяма колкото спалнята ѝ в Себри хаус в Уесекс.

— Това звучи вълнуващо — заяви разсеяно Джулия. Сега вече знаеше как се нарича долината. Но това не отговаряше на поналежащия въпрос. Дали все още бе в земите на Ферсън? Дали този мъж бе лоялен към него? Тя си пое дъх, опитвайки се да се игнорира болката в дупето си.

— Чух, че кланът Ферсън е някъде наблизо. Ти част от клана на лорд Белами ли си?

— Натам ли си се запътила? — попита планинецът, обръщайки се, за да я погледне.

Бягството този следобед бе изцедило всяка капка кураж от тялото ѝ. Ако ѝ се наложеше да го повтори отново...

— Моля те, просто ми кажи дали си съюзник на Ферсън — настоя тя, изведнъж осъзнавайки, че се бе озовала в много по-изолирано място отпреди това и трудно щеше да успее да избяга от тази скрита долина. Тя мислеше... надяваше се... че ще има своя шанс. Но ако грешеше и се озовеше отново в ръцете на Белами, той щеше да се погрижи никога повече да не успее да избяга.

— Не — отвърна най-после той, — отговарям пред клана Маклаури. — Мъжът завъртя глава, карайки мократа му черна коса отново да падне пред очите му. — Повече или по-малко.

Тя нямаше идея кой е кланът Маклаури и най-странното... за нея бе доста изненадващо да научи, че планинците са толкова... древни. И това, което преди време ѝ се виждаше тихо кътче, сега ѝ се струваше опасно място. Чувстваше се така, все едно върви през яма с пепелянки и не знае коя от тях е по-отровна.

— О! — възкликна тя, тъй като смяташе, че би следвало да му отговори нещо.

— О — повтори той, а в очите му блесна искра веселие, преди да се обърне и да влезе в колибата.

— Това ли е владението на Маклаури? Кой е... водачът на клана? Може ли да говоря с него?

— Нима мислиш, че тази купчина камъни е домът на леърда? Ти да не си някоя побъркана, избягала от лудницата?

— Не, разбира се, че не съм.

— Тогава, не, това не е домът на леърда, а стара колиба, която ползвам от време на време, когато ходя на лов. Леърдът на клана Маклаури е лорд Гленгаск, който живее в замъка Гленгаск. И не, не можеш да говориш с него, тъй като той е в Лондон. По-младият му брат Бър Маклаури е тук, но се намира на повече от десет километра от това място, а вече се кани да завали.

Десет километра? Нямахте да има значение, дори да бяха сто, тъй като тя нямаше нито кон, нито идея накъде да поеме. Отново се чу гръмотевица, но този път доста близо.

— Има ли... тук има ли някое друго място?

— Освен колибата? Не. Ленокс хаус, където живея, е на пет километра оттук. Мога да те заведа там утре, когато приключа тук, или след като премине бурята, което се случи първо. — Той издърпа въжената дръжка и отвори тежката врата. Това, което се появи пред нея, не можеше да бъде описано с друга дума, освен със злокобно.

— Аз... Може би би могъл да ме насочиш в коя посока се намира Ленокс хаус? Сигурна съм, че ще съм добре дошла там.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Така ли? Значи познаваш Дънкън Ленокс и роднините му?

Щеше да е голяма грешка, ако се опита да излъже за това. Тези негови зелени очи я наблюдаваха внимателно и тя имаше неприятното чувство, че знаят много повече от това, което казваше мъжът. Какво точно знаеха, тя нямаше идея, затова се насили да се усмихне.

— Не, не ги познавам.

Отпускайки ръце, той протегна дясната към нея.

— Е, вече го познаваш, аз съм Дънкън Ленокс. Ела, момиче, на огъня има гореща вода за чай и заешко задушено. Няма да те нараня. Имаш думата ми.

Дънкън Ленокс чакаше с протегната към нея ръка. Ако тази жена наистина е била с приятели да язди и се е изгубила, значи той беше френски пудел, и въпреки лъжите, които му разправяше, едно бе сигурно — тя бе сама и изплашена.

— Вие сте... винаги ли се разкарвате гол наоколо, мистър Ленокс? — попита тя, поглеждайки от ръката към лицето му с тревога в очите.

— Имах нужда от баня. Не съм очаквал да ми дойдат гости. — Той отпусна ръката си. — Ще влезеш ли вътре с мен, или не?

— Не. Ще се чувствам по... Няма да е прилично да вляза сама с мъж в тази колиба.

И според него не бе особено прилично, но не го бе чула да се оплаква, нали?

— Както искаш — прикривайки веселието си, породено от изуменото ѝ изражение, той влезе вътре и затвори вратата след себе си.

Проклятие, не можеше да насили да спаси човек, който не желае да бъде спасяван. Освен това нямаше намерение да я изпрати в Ленокс хаус, където би могла да донесе само проблеми. Тази жена носеше беди със себе си. Буквално можеше да го усети по въздуха. Макар и полугол планинец, той много добре знаеше нормите на приличното поведение. Имаше чувството, че тепърва ще осъзнае точно колко отдалечена е тази долина, и колко далече ще успее да стигне висшето общество.

Разбира се, съществуваше възможността тя да е омъжена дама в търсене на ново приключение. Това щеше да му донесе доста проблеми, ако някой, или по-точно съпругът ѝ, и тези, които ще дойдат да я търсят заедно с него, я открият да похапва заешко задушено в тясната му колибка. Той предпочиташе да страни от всички проблеми, но имаше чувството, че точно днес нямаше да успее.

На всичкото отгоре не можеше да избяга от усещането, че е омотан в капана на една вълшебница. Когато изплува от езерото, виждайки прекрасната фея обвита с цветовете на клана му, кестенявата ѝ коса развята от лекия бриз, а кафявите ѝ очи насочени към залязващото слънце, за няколко кратки секунди бе помислил... Е, не бе сигурен какво бе помислил, но каквото и да бе, в него нямаше капка смисъл.

Обаче много добре знаеше какво си мисли тялото му, затова му се наложи да остане малко по-дълго в студената вода. Тя със сигурност щеше да избяга, ако го бе видяла да излиза от водата в такъв вид. С поглед, насочен към все още затворената врата, той извади една стара ленена риза, преди да сложи две цепеници в огъня и да издърпа канчето с вода, за да си направи чай. Когато приключи, седна пред огъня. Ако миризмата на чая не успееше да я примамва вътре, значи нищо нямаше да успее.

Тя очевидно мислеше, че той е част от клана Ферсън... или поне в началото... и самата идея я бе направила доста изнервена. Ако тя бе свързана по някакъв начин с Белами, и *той* щеше да се изнерви. Но бе повече от очевидно, че тя не е планинка, и щом бе достатъчно отчаяна да последва един полугол непознат до прага на дома му, той не би могъл да я изостави. Не че щеше да е мъдро от негова страна да я зареже там като животинче на заклание.

Единственото му намерение да дойде тук бе да попречи на зверовете да убиват телетата му, за бога, и може би да налови малко риба. Никога преди не беше залавял англичанка при езерото си. Дънкън погледна към вратата. Може би тя си бе заминала. Това щеше да сложи край на много бъдещи неприятности. Всичко, което щеше да направи, бе да не я търси.

Вратата изскърца и се отвори.

— Ти наистина щеше да ме оставиш навън в тъмното на дъжда, нали?

Е, значи щеше да му се падне по-тежкия път. Би трябвало да е обезсърчен и подразнен, но Дънкън усети, че се усмихва, докато слага още една чаша на малката маса.

— Имах предчувствието, че ще дойдеш, когато решиш. Нямам намерение да те завлека вътре насила. Седни.

Вместо да го послуша, тя прекара кратко време в оглеждане на малката колиба. В ъгъла до камината имаше легло, маса, три стола, два шкафа, а до вратата имаше купчина кожи от елен, натрупани през ловния сезон. Имаше два прозореца, единият на северната стена, а другият на западната, от страната на водопада, а вратата бе точно срещу огнището. Нямахше нищо друго, освен малко вехтории, които някой бе захвърлил, и никой не си бе направил труда да ги изхвърли.

— Доста е... малко — каза тя. — Ако притежаваш Ленокс хаус, какво правиш тук?

— Има вълци, които преследват телетата ни. Аз реших да ги откроя. — Освен това му се искаше да прекара няколко дни в тишина, но докато не научеше коя е и какво прави, бродейки сама из шотландските планини, подробностите за Ленокс хаус можеха да почакат.

— Не се шегуваш с мен, нали? — попита тя, а на лицето ѝ се изписа тревога. — Четох, че в Шотландия няма вълци.

— Да, и аз го чух. Стариат Маккуин от Финдхорн се кълне, че е убил и последния вълк още преди седемдесет и пет години. Наречи ги подивели кучета, ако искаш, но каквото и да убива телетата ми, определено не е зайче. Предпочитам да сложа край на това, вместо да давам име на зверовете, които го вършат.

Тя си пое дълбоко дъх, кимайки леко.

— Значи наистина си Дънкън Ленокс? И си тук само за да защитиш телетата си?

— Да. Това е моята земя. Тук съм, за да заловя вълците, дивите кучета или бесните зайци, и няма да те нараня, момиче. — Каквато и да бе причината да е толкова изплашена, единственият начин да я успокои бе като ѝ каже истината. Той седна на един от столовете до масата. — Но това е последното, което ще научиш от мен, докато не ми кажеш нещо за себе си.

Той си сипа още чай, тъй като реши, че това е най-малко заплашителното нещо, което би могъл да стори. Не му бе нужно да погледне към гостенката си, за да знае, че тя се колебае. Каквото и да се бе случило, че сега тя да се озове тук, със сигурност не бе нещо приятно. Най-накрая тя седна на стола срещу него.

— Не знам какво щях да правя, ако не се бях натъкнала на теб. Аз съм доста... изгубена. Благодаря ти.

— Пак заповядай. — Дънкън побутна чая към нея. — Но това не е никаква информация. Нека започна вместо теб, става ли? Боиш се от Ферсън. Или по-точно се боиш от Белами. Много ме съмнява да си била на езда с приятели. Не и в тази рокля. Ако трябва да съм честен, единствената истина, която ми каза досега, е това, че си изгубена.

Една красива кафява вежда, почти черна на светлината на огъня, се изви учудено.

— Ти си... по-наблюдателен, отколкото съм осъзнавала — каза тя след миг.

— Искаш да кажеш, че съм по-малко тъп, отколкото си се надявала. Смяташ ли да ми кажеш какво се е случило с теб, момиче?

— Боя се, че не ви вярвам достатъчно, мистър Ленокс. — Ръцете ѝ трепереха леко, докато си сипваше чай и слагаше две бучки захар в него.

Богаташка, помисли си той, съдейки по дрехите и маниерите ѝ. Едно бедно момиче щеше да се развълнува само при вида на захарта и щеше да използва много повече. А тя използва захарта без много да се замисли над това.

— Наричай ме Дънкън — каза той и се наведе, за да измъкне един нож от ботуша си. Преди тя дори да успее да възкликне, той го сложи на масата и го избута към нея. — Това кара ли те да ми имаш повече доверие?

Тя прокара пръсти по плоската, направена от китова кост дръжка, преди да придърпа ножа в скута си.

— Прентис — заяви тя с толкова леко колебание, че той едва го чу. Освен това го гледаше в очите, без да отмести поглед, и това никак не му помагаше да се концентрира. — Джулия Прентис.

Името не му бе познато. Той не отделяше особено време да четете лондонските вестници, още по-малко пък обръщаше вниманието на страниците за висшето общество, затова тя можеше да е братовчедка на принц-регента и той нямаше да го знае.

— Е, мис Прентис, бихте ли искала малко заешко задушено?

— Малко съм гладна — призна тя. — Вие ли готвите?

— Когато съм тук, да. У дома в Ленокс хаус имам готвачка. Мисис Макдавит — отвърна той. — Но още не съм се отровил.

— Значи ли това, че живеете сам в Ленокс хаус? Без... съпруга или семейство?

— Вече отговорих на въпроса ти — възрази той, взимайки две купи и щедро пълнейки ги със задушено. — Сега ти ми кажи нещо за себе си.

— Не съм се съгласила на тази игра.

Дъждовни капки започнаха да тропат по стъклата на прозорците.

— Добре. Така или иначе съм свикнал да стоя тук. — Подавайки ѝ едната купа, той се върна на мястото си и се зае с вечерята.

Миг по-късно тя също вдигна лъжицата и започна да се храни. Имаше дълги, нежни пръсти, забеляза Дънкън, красиви, добре оформени ръце, въпреки пръстта под ноктите ѝ. Ръце на дама. Затова, какво, за бога, търсеше сама из шотландските планини? Можеше да ѝ нареди да говори, помисли си той, но започвайки кавга, нямаше да помогне на никой от двамата им. Не, тя имаше нужда да се чувства в безопасност. Затова смяташе да бъде търпелив... донякъде.

Няколко минути те се хранеха мълчаливо, докато бурята се приближаваше към колибата, дъждът ставаше все по-силен, а гръмотевиците разтърсваха земята като стъпките на великан.

— Ако се налага да изпратя писмо до Абърдийн, бихте ли ми помогнали? — попита тя най-последно.

Дънкън продължи да се храни.

— Зададох ви въпрос, мистър Ленокс.

— Дънкън — поправи я той с пълна уста.

Тя въздъхна подразнено.

— Ще ми помогнеш ли да изпратя писмо до Абърдийн, Дънкън?

Избутвайки стола си, той взе чаша със сол, преди да се върне до масата.

— Това не е никаква лека лятна буря — посочи той. — Голям късмет имаш, че си тук, а не навън.

Мис Прентис пусна лъжицата си не много нежно.

— Смяташ ли да отговориш на въпроса ми?

— Ти не отговори на моя. Казах ти правилата. Ти си тази, които не желае да им се подчини.

Тя присви вежди.

— А аз ти казах, че няма да играя.

Той не успя да сдържи усмивката си.

— Значи предполагам, че сме в безизходица.

ГЛАВА ВТОРА

Дънкън Ленокс вероятно бе най-упоритият мъж на света. Със сигурност един истински джентълмен веднага би предложил да помогне на една млада дама, която е напълно сама като нея. И все пак, той стоеше, насочил очи към купата си със заешко задушено, поглеждайки я от време на време с хитър поглед, отказвайки да каже каквото и да е било.

Може би той нямаше какво друго по-добро да стори, но тя знаеше. Джулия отпи бавно от чая си.

— Мистър Ленокс, помолих за помощта ви. Това би трябвало да е всичко...

— Дънкън — прекъсна я той.

— Добре, Дънкън да бъде, за бога. Трябва да изпратя вест до Абърдийн и то възможно най-скоро.

— И ще се погрижа да изпратиш тази вест, веднага щом стигнем до Ленокс хаус. След като премине бурята.

— Готова съм да се намокря, стига да стигна до цивилизацията.

— В нейния свят цивилизация значеше безопасност... или поне спокойствие в свят, в който хората знаеха правилата и ги спазваха.

Той изсумтя.

— Цивилизация — повтори той. — В Ленокс хаус? Определено не си тукашна.

— Което само доказва, че се налага час по-скоро да изпратя вест до Абърдийн. — За бога, щом той осъзнаваше, че не е била навън само да язди, че няма къде да отиде, че не е облечена като жена от планините, тогава защо не осъзнае, че тя има силна нужда от помощта му?

Дънкън я погледна със странен блясък в очите.

— Някога играла ли си игра на име „въпроси“? — попита той.

— Детската игра в която някой измисля нещо и останалите се опитват да отгатнат какво е? Разбира се. Но нямам намерение да играя с теб, ако предлагаш това.

— Аз само ще предполагам някои неща, и ако искаш, би могла да ми казваш дали съм прав, или греша.

— Няма да играя — повтори тя, насилвайки се да погледне отново към вкусното задушено.

— Била си в Абърдийн, за да се срещнеш с бъдещия си съпруг — каза той въпреки думите ѝ.

— Не.

— Била си в Абърдийн — опита пак той — на празник.

— Губиш си времето. Ако искаш да се отървеш от мен, просто ме заведи в Ленокс хаус, дай ми молив и хартия и изпрати писмото ми.

— Била си на соаре — продължи той, очевидно решен да игнорира прекъсването ѝ. — На изискано соаре с танци. Сигурен съм, защото не си обута нито с ботуши за яздене, нито с обувки за разходка.

— Браво на вас, мистър Л... Дънкън.

— Срещнала си лорд Белами на това парти. Решила си, че е красив момък, и си излязла навън, за да го целунеш, тогава той ти е предложил прекрасен живот, ако заминеш с него за Белами Парк, затова ти...

— Не съм направила такова нещо! — възкликна тя изнервена. — Спри да говориш, става ли?

Изведнъж той се наведе напред и целият хумор изчезна от погледа му.

— Много добре, момиче. След като не искаш да ми разкажеш за положението си, нека аз да ти споделя за своето. Аз съм в съюз с Маклаури. Повечето от тях... леърдът и семейството му... са тук в момента. Моят имот граничи със земите на Ферсън. Не се харесваме много, аз и Ферсън. Гледам да стоя далеч от политиката на клановете, или поне доколкото мога, тъй като Гленгаск и най-близките ми роднини се намират на около дванадесет километра оттук. И тъй като нямам нито братя, нито братовчеди, нито чичовци под покрива си, няма кой да застане зад мен. Но имам три по-малки сестри и баба, и няма да позволя някой да ги нарани, или да бъдат предадени заради когото и да е било. — Той се наведе още по-напред, приковавайки я с директния си, тревистозелен поглед. — Затова ще те питам отново, Джулия Прентис. Каква беда смяташ да донесеш на прага на дома ми?

О, господи! Не биваше да идва тук, трябваше да продължи да върви. Трябваше да удържи юздите на коня си и да продължи да язди

към... към където и да се бе насочила. И вероятно за Коледа трябваше просто да поиска нова шапка. Тогава нищо от това нямаше да се случи.

— Не съм имала намерение да нося неприятности — каза тя тихо. През последните часове и дни тя бе треперила вътрешно и сега това се прояви във вид на сълзи. — Неприятностите сами ме намериха. И може моята собствена глупост да е виновна, но...

Той се пресегна и хвана ръката ѝ. Лъжицата, която държеше тя, изтрополи на масата.

— Какво се е случило? — повтори той, вече с по-мек глас.

Трябваше да му каже. Колкото и неохотен герой да бе той, тя имаше нужда от помощ. И просто не бе прекалено смела, за да излезе навън в бурята по средата на нощта, надявайки се да бъде спасена от някой.

— Бях в Абърдийн — започна тя — с майка ми и сестра ми. Бяхме там за сватбата на леля ми. Първоначално нямаше да ходим, тъй като е в средата на Лондонския сезон и тъй като е толкова далеч от дома, но аз казах на родителите си, че всичко, което искам за Коледа, е да прекарам празниците в Шотландия. Много харесвам историите на Уолтър Скот. — Тя премигна, осъзнавайки, че се отклонява от темата.

Изречението му показваше, че няма против.

— И? — попита я все още държейки ръката ѝ.

След всичко, което бе преживяла, докосването му би трябвало да я разстрои и уплаши, но не се случи. Пръстите му бяха нежни и тя знаеше, че може да се отдръпне от хватката му, когато пожелае. Освен това докосването му я успокояваше... Или просто бе пълна глупачка, но не я бе грижа.

— След сватбата родителите на съпруга на леля ми организираха голямо празненство. Лорд Белами и още много други леърди. Познавах лорд Белами още от Лондон и когато ме помоли за танц, се съгласих. Винаги се е държал много добре, и въпреки че съм чувала за репутацията му на зестрогонец, той ми изглеждаше... достатъчно безобиден. — Тя се намръщи. — Дори не се замислих за това. Просто ми беше приятно да общувам с някого, когото познавам.

Джулия прочисти гърлото си. Каквато и глупост да я бе докарала до това положение, вече бе прекалено късно да стори каквото и да е било. Сега трябваше да се измъкне от тази ситуация.

— Танцувахме и той каза, че е много щастлив да ме види там, и че времето е много хубаво. След това се препъна и каза, че му се е завило свят. Аз... тъй като явно съм достатъчно глупава... му помогнах да излезе навън на балкона. Следващото нещо, което помня, е, че някой нахлупи одеяло на главата ми. Събудих се в каретата, ръцете и краката ми бяха завързани, а Белами седеше срещу мен и ме питаше колко точно пари ще получи, женейки се за мен.

Дънкън измърмори нещо под нос. Тя не бе сигурна какво точно каза, дори не бе убедена, че е на английски, но й прозвуча доста смъртоносно. Той я издърпа по-близо до себе си и вдигна леко нагоре ръкава на роклята ѝ. След три дни, през които не бе вързана, синините и драскотини бяха започнали да изчезват, но все пак още се забелязваха ясно.

— Нарани ли те? — попита той, много тихо.

— Не. Когато пристигнахме в Белами Парк, той ме развърза, заключи ме в една много хубава стая, и ме уведоми, че вече съм съсипана, и че е оставил бележка, в която пише, че сме избягали заедно. Щял да ми даде ден-два, за да започна да сътруднича, и след това ще уреди брака ни. — Тя се засмя безрадостно. — Явно не желае съпротивляваща се булка пред олтара. А просто такава, която осъзнава, че няма друг избор, ако иска да може да си покаже отново публично лицето.

— Копеле.

Джулия удари с юмрук по масата.

— И щеше да се получи, защото флиртувах с него, и хората го видяха. Освен това го прегърнах, докато излизаме навън.

— Но предполагам, че не си омъжена за него.

Тя отново вдигна глава поглеждайки го.

— Не, не съм. Реших, че по-добре репутацията ми да бъде съсипана, отколкото да се омъжа за този мъж и да му позволя да вземе дори пени от парите ми.

— Е, bravo на теб, Джулия. Показала си доста кураж, бягайки в планините, без да има къде да отидеш и без да знаеш къде се намираш.

— Не знам дали е кураж или глупост, но поне изборът беше *мой*.

— Да. Макар че не е много хубав коледен подарък.

— Да, не е точно най-хубавия. — Е, сега той знаеше историята ѝ. Тя наблюдаваше внимателно лицето му, търсейки знак дали ще ѝ

помогне, или ще я изхвърли навън на дъжда, или по-лошо, дали няма да види удобна възможност да се облагодетелства самия той. Все пак не бе казала колко точно е богата, но бе казала, че е била отвлечена, за да се докопат до парите ѝ. Освен ако не е пропуснал този факт... нещо, на което тя не би се обзаложила, че е пропуснал.

Изведнъж шотландецът скочи на крака.

— Играеш ли шах? — попита той, отивайки към скрина и отваряйки вратата му.

— Какво?

— Шах. Играеш ли? — Докато тя го гледаше изумено, той издърпа дървена дъска и малка кутия, преди да се върне до масата.

— Аз... малко, предполагам. Не съм играла от години. Защо, да не би да искаш да играем шах? Разказах ти историята си, а ти каза, че ако го сторя, ще ми помогнеш.

Той ѝ се ухили, сядайки на мястото си.

— Е, поне тази нощ няма да ходим никъде. На сутринта ще се отправим към Ленокс хаус, ако дъждът ни позволи, и тогава ще съставим плана си.

От изражението ѝ Дънкън можеше да каже, че тя би предпочела да съставят плана си още тази нощ, но, за бога, той имаше нужда от малко време да обмисли всичко, което му бе казала. Каквито и страхливи ходове да бе предприел Белами, факт беше, че графът не бива да бъде подценяван. Бяха започвани стотици войни между клановете, когато един мъж вземе чужда жена, без значение дали тя желае да бъде взета, или не. И, разбира се, под цялата му логика се коренеше желанието да открие Белами и да пробие дупка, или дори две, в тялото му.

Тя продължаваше да го гледа с тези нейни красиви кафяви очи.

— Какво? — попита той, най-после започвайки да реди шахматните фигурки.

— Ще останем тук за цялата нощ? Само двамата?

— Да — направи той гримаса, — казах ти, момиче. Няма от какво да се страхуваш. Ти може да спиш на леглото, аз ще остана тук, само за всеки случай.

— Имаш предвид, в случай че Белами дойде да ме търси. — Изражението му не се промени нито за миг, и все пак мисълта за това превзе съзнанието ѝ. — Колко вероятно е това да се случи?

— Нямам представа. Има доста километри между земите на Белами и това място, но смятам, че той ще те търси на по-очевидните места, защото така е по-лесно. И защото навън се вихри буря.

Тя кимна и още един кичур от кестенявата ѝ коса се измъкна от фризура ѝ.

— И мъж, който отвлича жена, вместо да се опита да я ухажда, определено ще избере лесният начин.

— Именно. — Допадна му, че тя умее да мисли логически, други момичета на нейно място или щяха да е изпаднат в паника още преди часове, или щяха да се предадат в мига, в който изгубят коня си. Ако въобще намереха кураж да избягат от похитителя си.

— Ами ако дойде?

Дънкън въздъхна. Това, което му се искаше да направи, не се приближаваше дори малко до това, което трябваше да направи в една такава ситуация, но той знаеше, че ще му се наложи да използва ума, вместо юмруците си.

— Честно казано, предпочитам да не се налага да се бия с него — каза той на глас. — Когато двама мъже от... неприятелски кланове се сбият, последствията може да са много лоши.

— Значи просто ще ме предадеш на него? — Тя скочи на крака, столът ѝ падна назад, а тя стисна по-силно ножа в дясната си ръка. — Няма да го позволя!

— Преди да ме прободеш, може да ме оставиш да довърша каквото искам да кажа, Джулия. Ако нямаш нищо против.

— Нямаше да те пробода. Ще пробода *него*.

Той нямаше как да сдържи усмивката си.

— Вече съм много по-спокоен. — Движейки се бавно, в случай че тя забрави какво е казала и все пак опита да го наръга, той се насочи към леглото. Стигайки до единия крак на леглото, той го хвана и го издърпа настрани.

Там подът бе покрит със слама, както и останалата част от колибата. Той я разбута, докато намери малкия отвор, пъкна пръстите си в него и повдигна капака.

— Ако дойде да те търси, ще се скриеш тук. Няма да ти предлагам да прекараш нощта там, защото е малко тясно и тъмно.

Тя пристъпи към него, за да огледа малката скована от летви дупка в пода, която бе с големината на леглото, което я криеше.

— Защо имаш подобна дупка на пода?

— Прадядо ми и много от приятелите му са били привърженици на Стюардите. Затова предполагам, че това е Стюардска дупка. Ако някой английски войник се появи наоколо, повечето колиби са били оборудвани с такива тайници, в които да се скрият привържениците на принц Чарлс при нужда.

Тя кимна, постави ръка на рамото му и се наведе да огледа от близо.

— Белами дали знае за това?

— Съмнявам се. Дупката е там почти от сто години. Държах я в добро състояние, защото... Е, защото съм предпазлив и имам сестри. — Той можеше да усети усмивката ѝ. Това роди някаква топлина вътре в него. Той се насили да я прогони. Младата жена беше достатъчно загазила, че да добавя и похотта му към проблемите си.

— Дупката да крие теб ли е, или да крие тях?

Той спусна дървения капак, разпръсна отново сламата, за да го покрие, и издърпа леглото на мястото му.

— Те знаят за него, затова, ако се скрия, няма да имам голям успех. Но съм се изкушавал, много често при това.

— Колко са големи? Сестрите ти, имам предвид — попита тя, следвайки го към масата.

— Сорча е на шестнадесет, Бетия на тринадесет, а Кейви на девет. Сорча се превърна в банши преди около година, а подозирам, че до година, най-много две, всичкия разум ще избяга и от Бетия, и да се надяваме да мине поне пет години, преди това да сполети и Кейви.

Когато приключи с подреждането на фигурките и погледна към гостенката си, момичето му се усмихваше.

— Доста си привързан към тях, нали? — попита тя.

— Те са ми сестри. Обичам ги. Може да ме подлудяват и може скоро заради тях косата ми да стане чисто бяла като козината на зимен заек, но те и баба ми Мейвис са единственото ми семейство.

— Мисля, че съм извадила по-голям късмет, отколкото осъзнавах — каза тя след миг, а усмивката ѝ се стопи. — Напълно наясно съм, че вероятността да попадна на някой като Хю Ферсън, или дори на някой по-лош, беше много голяма. Благодаря ти, Дънкън Ленокс.

— Не ми благодари, докато не те върна жива и здрава при семейството ти. — Осъзнавайки, че се е втренчил в устните ѝ, той

прочисти гърлото си и побутна дъската към нея. — Бели или черни?

— Черни — отвърна тя и завъртя шахматната дъска, така че пред него да се озоват белите, а пред нея черните фигурки.

Той премести една пионка и се облегна назад, наблюдавайки я. Какво трябваше да прави с нея? Най-лесното, най-безопасното за него и сестрите му би било да предаде Джулия Прентис на Белами. Но всеки брат, който има сестри, би бил прокълнат, че да стори подобно нещо. Само мисълта, че някой би могъл да влачи по този начин някое от хубавите му момичета, го караше да се гневи и да му прилошава. Не, не да се гневи. По-скоро да изпадне в кръвожадна ярост. И изненадващо или не, същите емоции го обземаха, като си представеше това момиче в ръцете на Белами.

Следващата най-добра опция за него би било да я качи на кон и да я ескортира възможно по-бързо до Абърдийн. Това обаче щеше да остави Ленокс хаус незащитен, ако Белами дойде да търси момичето... или булка, с която да я замени. И отново самата идея бе влудяваща. Лорд Гленгаск щеше да бъде от помощ, ако не бе заминал за Лондон в преследване на малката си сестра. Бър Маклаури също бе възможност, но бе по-вероятно по-младият брат на Гленгаск да започне война с Белами в опит да разреши проблема.

Не, да ѝ позволи да изпрати писмо на роднините си и те да дойдат, за да си я приберат, а през това време той да я крие изглеждаше най-приемливото решение на тази ситуация. И това нямаше нищо общо с факта, че тя бе красива като лятото и притежаваше смелост за двама. Нямаше нищо общо с факта, че в очите на обществото репутацията ѝ е съсипана, а той не бе особено... склонен да отпрати толкова бързо тази жена. Това просто бе най-удачният план за действие.

— Вярвам, че ти си на ред, Дънкън — каза тя, изтръгвайки го от мислите му.

Това беше. Той премести още една пионка и през останалото време, докато играеха, не говореха за нищо друго, освен за това, че в Шотландия няма нищо по-прекрасно от времето и сватбите. Също така имаше възможност да използва времето, за да помисли малко, защото, по дяволите, имаше доста за мислене. Тя бе доста неумел играч, но Дънкън не възразяваше. Когато играеше с Кейви, той гледаше да прави

така, че тя да има достатъчно победи, които да подклаждат самочувствието ѝ и да не я обезкуражават.

— Каза, че си била с майка си и сестра си — попита най-последней. — Ами баща ти?

— Той остана в Лондон за сезона. Той е... виконт. Лорд Прентис. Затова трябва да присъства на заседанията на парламента. Освен това каза, че макар пътуването до Шотландия да бе моя идея, на него много ще му допадне къщата да е тиха за няколко седмици. — Тя вдигна очи от шахматната дъска, за да го погледне. — Ами твоите родители? Спомена, че имаш баба.

— Да. Баба Мейвис. Тя е майката на баща ми. Родителите ми загинаха преди седем години от треска през зимата.

— О, господи. Много съжалявам.

Дънкън сви рамене, гледайки деликатните ѝ пръсти.

— Отидоха си заедно, както биха искали. Аз вече бях на двадесет и две, затова имаше кой да се грижи за момичетата. — По онова време не беше толкова предпазлив, колкото сега, но тя нямаше нужда да го знае. Когато тя премести пионката си, за да блокира рицаря му, той я спря с офицера. — Колко голяма е сестра ти?

— Елизабет? На шестнадесет. Това е едно от нещата, за които съм благодарна... Белами избра мен, а не нея. На нея тепърва ѝ предстои да направи дебюта си, да танцува и да флиртува, както иска да прави всяка млада дама.

— Но това няма вече да ти се случи ли? На колко си, деветнадесет? Малко си строга към себе си, не мислиш ли, момиче?

— На двадесет и една съм и липсвам от пет дни. Освен това последно съм забелязана да излизам от залата с необвързан мъж. Също така съществува и изфабрикуваното писмо, което Белами е оставил. Не бива да го забравяме. — Пръстите ѝ се обвиха здраво около топа, сякаш се опитваше да го удуши.

Той не можеше да я вини за това.

— Но ако кажеш на обществото, че си била отвлечена против волята ти, това няма ли да промени нещата?

Джулия направи гримаса и пусна топа, за да хване офицера.

— За някои, може би. Все още имам шанс да се омъжа заради зестрата ми. Но ще ме гледат от високо и ще шепнат зад гърба ми, а другите дами няма да ме канят на соаретата си. — Една сълза потече

по бузата ѝ и тя побърза да я избърше. — Мога да се справя с клюките, стига да не засегнат Елизабет.

— Въобщо не трябва да се справяш с тях. За бога, нищо от това не е по твоя вина.

— Това, Дънкън, не е от никакво значение. Но ти благодаря все пак, че го казваш. — Тя вдигна черния офицер към него и му го показа. — Мислиш ли, че днес това ще си ти?

Той се изкиска.

— Черен офицер, а не бял?

Тя му се ухили в отговор.

— Е, ти беше гол.

— Да, бях. — Срещайки погледа ѝ, той измести още една фигурка. За да бъде напълно честен, не бе сигурен коя фигурка вдигна точно и дали въобщо ходът му беше по правилата на играта.

Вратата зад тях издрънча и по стената се посипаха силни удари от юмруци.

Милостиви боже. Той скочи на крака, а Джулия си пое остро дъх, сякаш мислеше, че това ще е последния в живота ѝ.

— Заключена е — напомни ѝ той, събирайки шахматните фигурки и хвърляйки ги в кутията. Хващайки дъската и кутията, той забърза към леглото, избута го настрани и вдигна капака на скривалището и хвърли играта в дупката. — Влизай вътре при тях — прошепна ѝ той, хващайки ръката ѝ. Обгръщайки нежните ѝ пръсти, той ги стисна леко. След като тя влезе в скривалището, Дънкън ѝ подаде полупразната купа със задушено и чашата с чая ѝ, усмихвайки ѝ се окуражително.

Гледката на огромните ѝ кафяви очи, които го гледаха немигащо от дупката, щяха да го преследват цял живот, помисли си той, разбутвайки сламата и връщайки леглото на мястото му. Когато ударите по вратата станаха по-силни, той разбърка завивките на леглото и свали ризата си, мятайки я на стола, на който допреди малко бе седяла Джулия. След това свали единия си ботуш, разроши косата си и се насочи към вратата.

— Доули, казах ти, че... — Той млъкна, озовавайки се очи в очи с Хю Ферсън, граф Белами. — Белами? Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Видяхме светлините — каза графа, докато по лицето му се стичаше дъждовна вода — Може ли да влезем?

Дънкън се намръщи.

— Кои „ние“ — попита той, правейки крачка надясно, за да блокира напълно входа към колибата с тялото си. Фигурата зад Белами пристъпи напред и тръпка на безпокойство плъзна по гръбнака на Дънкън. — Орвил — каза той, кимайки.

Орвил Ферсън, братовчедът на Белами, се усмихна студено, а изражението накара неколkokратно чупеният му нос да изпъкне повече.

— Наскоро минахме пред Ленокс хаус — каза той с нисък, скърцащ глас. — От там ни казаха, че си тук.

„Били са в Ленокс хаус.“ Където в момента спяха сестрите му. А той бе тук, на седем километра от тях.

— За какво ме търсите? — попита той, без да помръдва от мястото си. — Вече е почти полунощ.

— Вали, Ленокс. Не може ли да влезем? — попита графът.

— Не съм ти приятел, Белами. Нито ти си мой. Тук съм, за да заловя тези, които избиват телетата ми, и имам подозрения, че това сте ти и кучетата ти, Орвил, затова, след като зависи от мен, може да стоите навън, докато не ви удари гръм.

— Можеш ли да се обзаложиш за това, Дънкън? — Орвил направи крачка напред, насочвайки ръце към кръста си. Без съмнение там имаше скрит кинжал. А неговият бе в дупката при Джулия.

— Достатъчно, братовчедо. Все пак сме тук, за да искаме помощ от Ленокс.

— Каква помощ? — попита Дънкън. — Какво искате от мен?

— Всъщност е малко срамно — каза Белами и изчезващият му акцент показваше, че наскоро се е върнал от Англия... въпреки че дори и далеч, бе наясно какво се случва наоколо. — Изглежда съм изгубил нещо свое.

— Така ли? Може да имам някоя от вашите овце в стадото си, но не мисля, че това ви е довело дотук. Орвил може да претърси стадото утре, на дневна светлина.

— Изглежда ти се интересуваш повече от овцете, Ленокс — заяви сумтейки Орвил Ферсън.

— Престани — срязва го братовчед му. — Аз... Ами, аз съм женен. И младата дама е...

— Женен си? Поздравления, Белами, нямах представа.

— Да, ами бракът бе уреден и се боя, че булката е била доста... закриляна. Срамежлива е. Напусна Белами Парк този следобед и се боя, че нещо лошо може да ѝ се е случило.

Дънкън повдигна едната си вежда.

— Избягала е? Да не би да си ѝ показал члена си и да се е изплашила от големината му?

Белами се изкикоти, но звука бе фалшив.

— Нещо такова. И така, тревожа се за нея и трябва да я намеря. Виждал ли си наоколо английска дама през последните няколко часа?

— Не. Сигурен съм, че щеше да е нещо, което не се забравя. Искаш ли да тръгна с няколко от моите момчета, за да помогна в търсенето? Казваш, че е англичанка? Планините не са място, в което е полезно да се загуби една чужденка.

— Мога и сам да се справя с търсенето. Искам позволението ти да претърся тази долина и колибата ти.

Дънкън дори не опита да скрие смръщеното си изражение.

— Свободен си да претърсиш долината. Няма да съм доволен обаче, ако разбере, че сте претърсвали Ленокс хаус, докато не съм бил там. Не искам Орвил да се доближава до сестрите ми.

— Боиш се, че като ме видят, ще ти е трудно да намериш мъж, който да ми съперничи?

— Боя се, че заради теб ще започнат да сънуват кошмари и няма да успея да омъжа нито една от тях. — Дънкън бутна гърдите на Белами с пръст. — Претърсил ли си дома ми, без да съм там? — попита той много спокойно.

— Хвърлих един бърз поглед в празните ти стаи — отвърна графът, — придружаваше ме икономът ти. Орвил остана навън с конете. Знам, че вие двамата имате... различия.

— Така е — продължи спокойно Дънкън и направи крачка встрани, позволявайки им да влязат в колибата. — Нямам против, че ме изкарваш лъжец, след като не вярваш на думите ми, че момичето не е тук. Но знам, че човек съди по другите, визирайки собствения си характер, затова ви позволявам да огледате. Този път.

— Внимавай, Ленокс. Думите ти звучат почти като обида.

— Това е и намерението ми.

Двамата мъже спряха вътре, изтръскаха водата на пода и свалиха якетата и шапките си. Белами подаде дрехите си на Орвил, който изгледа лошо братовчед си, преди да ги закачи на гвоздеите на стената в близост до вратата.

— Дори не си помисляй да оставате тук, Белами. Каза, че искаш да намерите момичето ти. Гледайте каквото ще гледате и да ви няма. Нямам намерение да ви приютявам за през нощта.

— Защо бързаш толкова много да се отървеш от нас? — попита Орвил.

— Защото вече веднъж ме нарекохте лъжец и защото не харесвам никой от вас. Освен това на сутринта имам работа, а вие ме държите буден.

Братовчедът на графа огледа внимателно помещението, преди да насочи поглед към Дънкън.

— Значи спиш с килта си, така ли?

— Не, спя гол. Но някой започна да блъска по вратата ми и ме събуди. Имаш ли други тъпи въпроси за задаване?

Докато той се заяждаше с Орвил, графът отваряше всички шкафове и скринове, разбъркваше завивките на леглото и надничаше под него.

— Може ли някой да дойде тук, докато си ловувал?

— И да се е скрил в шкафа? Жена ли търсиш, или мишка?

— Това не е смешно. И предпочитам да не стоя цяла нощ навън в дъжда — заяви Белами, разбърквайки с лъжица каквото бе останало от заешкото задушено. — Можем да претърсим долината на сутринта.

— Не ме е грижа какво предпочиташ — заяви Дънкън. Можеха да прекарат нощта на пода, но това значеше Джулия да остане в тъмната дупка още поне четири часа с Белами хъркащ на няколко крачки от нея. След това, през което бе преминала, той нямаше намерение да я подлага на още изпитания. — Както виждате, тя не е тук. — Той се постара да изглежда загрижен. — Наистина ли мислиш, че тя е навън в това време? Може да замръзне до смърт. Какъв дявол я е накарал да избяга от теб?

— Това са мои дела, Ленокс. За твое добро е да не ме лъжеш.

С цената на много усилия Дънкън запази изражението си спокойно.

— Не знам защо продължаваш да сипеш заплахи срещу мен, Белами. Не съм направил повече от това да те погледна накриво.

— Да, ти си блестящ дипломат, Ленокс. Ако прапрадядо ти е бил Кембъл, вместо Маклаури, сигурен съм, че щяхме да бъдем приятели.

Дънкън дълбоко се съмняваше това да може да се случи. Той знаеше, че Белами е надут и арогантен и никога не мисли за последствията, беше го доказал неведнъж. Ако съществуваше мъж, който най-много заслужава да го ударят по главата, то това бе Хю Ферсън.

— Щом сме толкова близки приятели — каза той на глас, — може да ми кажеш, защо мислиш, че булката ти се крие в къщата ми.

— Конят, който открадна, се върна в конюшните ми преди два часа без ездача си. Тя е някъде наоколо и ти си наоколо.

С всеки изминал миг Дънкън бе все по-впечатлен от Джулия Прентис. Както и Белами да бе успял да я примаме и да сложи ръцете си върху нея, тя бе успяла да се измъкне сама, отмъквайки достатъчно от гордостта му, че да подкара целият си клан подир нея. Тази мисъл доведе до друга.

— Нима казваш, че е откраднала коня ти? Явно доста си я изплашил, че да го вземе.

— Просто недоразумение, което не ти влиза в работата. — Белами приседна на ръба на леглото. — Колко голяма е тази твоя чернокоса сестра? Мисля, че беше Сорча?

— Не каза ли преди малко, че си женен?

— Аз съм, но Орвил не е.

— Ако Орвил дори дръзне да намигне на Сорча, лично ще му извадя окото. А след това ще извадя и другото, за да съм сигурен, че няма да повтори.

Графът погледна към Дънкън, който все още стоеше до отворената врата.

— Къде изчезна дипломацията ти? — попита той, а цинична усмивка изви леко устните му.

Дънкън наклони глава.

— Продължавай да говориш за сестра ми и ще разбереш. — Вече бе прекрачил линията. Ако Белами още не го бе разбрал досега, беше крайно време да го стори.

— Задушеното мирише доста добре, Ленокс — коментира Орвил. — Бих се насладил на една купа, преди да излезем навън на дъжда.

— Всяка птичка трябва да пее, за да получи вечеря — отвърна Дънкън. — Каж ми защо братовчед ти се е оженил за момичето, отвел я е в Белами и след това тя е избягала. А аз ще обмисля дали да ти сипя от задушеното ми.

— Тя първа дойде тук, след което повиках отец Дуган да ни венчае — сопна се Белами. — Тя се изплаши и избяга, но както казах, всичко беше уредено. Ще си я върна и щом се озове в леглото ми, няма да поиска да избяга пак.

Сега Дънкън насочи вниманието си към Белами. И реши, че до сега би трябвало да се чувства раздразнен и решен да сложи край.

— Звучи така, сякаш вие двамата сте прекарвали доста време заедно. Но осветлявайки ме за собствените си намерения, не ви спечелиха вечерята. Изплашената ти булка не е тук, а вие започвате да вмирисвате колибата ми. Махайте се. Веднага.

— А ако решим да останем? — попита Орвил, разбърквайки задушеното.

Дънкън направи само една крачка напред, за да разкрие пушката зад шкафа.

— Ще кажа, че ще бъде грешка.

Белами присви очи.

— Няма нужда от насилие, Ленокс.

— Любопитен съм, Белами. Нима ще останеш тук да ядеш вечерята ми, докато съпругата ти е навън в дъжда и чака да бъде спасена?

— Мис... Съпругата ми е тази, която избяга. Може да прекара нощта мокра и гладна, щом така иска — заяви графът, изправяйки се и тръгвайки към вратата. — И очаквам да се оглеждаш за нея и да ме информираш в мига, в който я видиш.

— Да, ще те информирам, стига да не ми прекъсваш повече съня — съгласи се Дънкън, отбелязвайки си коментара, който се изплъзна неволно от устата на Белами.

Двамата мъже облякоха палтата си. Орвил нахлупи шапката на главата си, но преди да излезе навън, той се спря пред Дънкън.

— Няма ли да попиташ как изглежда тя?

— Предполагам, че ако видя непозната девойка да се шляе наоколо без кон, вероятно ще е тя, но давай, кажи ми как изглежда. — Дънкън хвана вратата, подготвяйки се да я затръшне след гостите си.

— Тя има кафява коса и... зелени очи. Или може би кафяви. — Графът, който вече се мръщеше на дъжда, направи гримаса. — Или не, не си спомням. Беше...

— Уреден брак. Да, спомена го няколко пъти. — Не, тя нямаше кафява коса или зелени очи. Дънкън може да беше в компанията ѝ за много кратко, но знаеше това. Косата на мис Прентис имаше повече червен оттенък и следа от кестеняво, която блестеше като полиран месинг на лунната светлина. А очите ѝ бяха красиво, богато кафяви.

— И е облечена със синя рокля — добави Белами.

— Ако я видя, ще ви изпратя вест. Или предпочиташ да я завържа на коня си и да ти я донеса лично?

— Не е нужно да я плашим повече. Просто ми изпрати вест, за да кажеш къде си я забелязал — каза графа, говорейки прекалено бързо. Сякаш не искаше никой да говори с неговата така наречена булка.

Дънкън обаче нямаше намерение да продължава да коментира този въпрос.

— Така да бъде. — „Ти, проклето, лъжливо копеле“, добави той наум и затвори вратата пред натрапниците и пред вилнеещата буря навън.

ГЛАВА ТРЕТА

Джулия се чудеше колко дълго може да издържи човек, без да диша. Лакътят ѝ я болеше, кичур коса гъделичкаше носа ѝ, и все пак тя лежеше неподвижно, а пръстите ѝ стискаха кутията с шахматни фигурки пред себе си, все едно е щит.

Гласовете над нея бяха само леко заглушени и тя можеше да чуе всеки от тримата мъже, които говореха. Можеше да си представи израженията им толкова лесно, сякаш беше горе срещу тях. Белами щеше да е със зачервено лице, с вирната нагоре брадичка, тъй като някой е дръзнал да се намеси в малкия му перфектен план. Орвил Ферсън с присвити цинични очи, който я търси из колибата, както ловджийско куче търси плячката си. А Дънкън Ленокс щеше да бъде впечатляващ, подразнен от недоверието им, без да дава никакъв знак, че я е скрил буквално под краката им.

Когато Дънкън обиди Белами, тя дори се усмихна, искаше ѝ се толкова силно да каже на графа какво мисли за него и за делата му, и я спираше само мисълта, че за нейно добро ще е да се въздържи. Хареса ѝ начина, по който Дънкън защити сестрите си. Това определено говореше доста добре за него. Истината бе, че тя се улови как слуша с интерес гласа му, бързите му, навременни намеси и как използваше всяка възможност да изтъкне различията между истинския джентълмен и това, което беше Белами.

След като вратата се затвори, колибата стана осезаемо тиха. Дали на Дънкън в момента не му се искаше да бе избрал друг начин на действие? Също като него, тя бе наясно, че колкото по-дълго остане около него, толкова по-голяма бе възможността да узнаят, че я е крил. В следващия момент леглото се измести, капакът се повдигна и светлината на огъня проникна в черната дупка.

— Съжалявам, че се наложи да останеш там толкова дълго — каза той, коленичейки на края на дупката, протягайки и двете си ръце към нея. — Ако просто ги бях застрелял, щяха да дойдат да ги търсят.

Тя хвана големите му топли ръце и се остави да ѝ помогне да излезе.

— Не съм сигурна, дали това ще е комплимент, Дънкън — отвърна тя с усмивка. — Но ти си блестящ лъжец.

Той наклони глава, заставайки до нея. Гърдите му отново бяха голи, косата разрошена, а единият му ботуш липсваше. Невероятно изкусителен, помисли си тя. И прекрасен.

— Не бих излъгал никой, който знае какво е чест — каза той. — Затова може да ми правиш комплименти колкото поискаш.

Зелените му очи, тъмни на светлината на огъня, срещнаха спокойно погледа ѝ. И ето я нея, стоеше там със съсипана рокля, прическата ѝ бе просто една разбъркана туфа коса, а обувките ѝ бяха пълни със слама. Една напълно съсипана жена, която, по някакъв невероятен късмет, бе изгубила коня си в близост до вероятно единствения мъж в планините, който не само можеше да ѝ помогне, но се бе съгласил да го стори. Въпреки големия риск за себе си.

Преди да успее да изгуби куража си, Джулия се повдигна на пръсти, сложи ръка на голото му рамо и го целуна по устните. Тя почувства изненадата му и за секунда се изплаши, че той ще я отблъсне. Дали бе изгубила спасителя си? Дали няма да си помисли, че му предлага тялото си в замяна на помощта му?

Ръцете му се обвиха около кръста ѝ и той я привлече към гърдите си. Устните му се притиснаха към нейните, горещи и подканващи. Една забравена земя, един непознат мъж, схлупена колиба, бумтящ огън и буря, вилнееща навън. Може би нищо от това не бе реално. Може би спеше в леглото си в Уесекс, сънувайки най-прекрасния коледен сън в живота си. Може би не искаше да се събужда. Или поне не скоро.

— Момиче, не е нужно да...

— Аз го искам — отвърна тя, вплитайки пръсти в косата му, за да го издърпа към себе си за още една целувка. — Така или иначе съм съсипана, без значение какво ще кажа. А ти... желая те, Дънкън. Срегнахме се, когато не би трябвало да се познаваме. И тази нощ аз... аз чувствам, че този ценен дар на съдбата не бива да бъде пропилян.

— Не ме познаваш, Джулия — отвърна той, сядайки на леглото с вещите ѝ в скута си. И въпреки това отново се приведе, за да я целуне. Сграбчи я отзад и тя си пое дълбоко развълнувано дъх.

— Знам, че си честен. Знам, че обичаш семейството си. Знам, че си готов да рискуваш много, за да помогнеш на една непозната.

— Не за всяка непозната — каза той нежно, махайки няколкото сламки от косата ѝ, пускайки ги в огъня, все още имайки едно наум, че може да се наложи да я скрие отново. — За Джулия Прентис. Правя го за теб. Ти си забележително момиче, знаеш ли го?

— Никога не съм се смятала за такава. — Тръпка премина по гръбнака ѝ и тя прокара ръка по голите му гърди. Кожата му бе гореща, изключително мека над стоманените мускули. Тяло на мъж, който не прекарва дните си в клуба, поръчвайки фазани и говорейки за шалчета.

— Винаги съм смятал, че хората, които се имат за забележителни, въобще не са такива — заяви той, плъзгайки устни по шията ѝ и хапейки леко ухото ѝ. — Ти си последното нещо, което съм очаквал да се появи в живота ми, Джулия. Когато затворя очи, не съм напълно сигурен дали това не е просто сън. Имам намерение да те притежавам. Затова, ако ти имаш други намерения, по-добре ми ги кажи, преди отново да сваля килта си.

Тя се изкикоти, чувствайки, че не ѝ достига въздух, а вълнението препускаше из тялото ѝ като пълноводната река навън.

— Имам същите намерения като твоите, Дънкън. — Но сън или не, лорд Белами все още беше навън. Тя погледна към вратата. Беше отново заключена със стабилна, здрава ключалка. Добре. Не искаше никой да може да влезе тук. Не и тази нощ. Дори никога.

Дънкън проследи погледа ѝ.

— Съблечи си дрехите, момиче — каза той, сваляйки я от скута си. — Никой няма да влезе тук повече тази нощ.

Той се изправи и първо хвърли още една цепеница в огъня, след което отиде до вратата и подпря дръжката ѝ с единия от столовете за всеки случай.

— Последният път, в която тази врата е била залоствана, е било срещу армията от англичани — каза той, поглеждайки отново към нея. — А сега ще държи една английска девойка далеч от един от планинците. — С усмивка той дръпна края на килта си и бавно го размота от кръста си, оставяйки дългия, кариран плат да се свлече на пода.

— Не от всички планинци — промърмори тя, и изправяйки се, започна да разкопчава копчетата на гърба си. Излизайки от езерото,

той бе впечатляващ. Но сега, горещ и възбуден, бе просто... великолепен.

— Нека ти помогна с това. — Застана зад нея и разкопча последните копчета. Бавно плъзна ръкавите на роклята по раменете ѝ, целувайки всеки сантиметър гола кожа.

Джулия затвори очи, стенойки от невероятните усещания. За един кратък миг се зачуди какво ли щеше да се случи с нея, ако не бе избягала от Белами, но побърза да прогони тази мисъл. Това не беше Хю Ферсън, а Дънкън Ленокс и той бе добре дошъл.

Пръстите му се обвиха около разголените ѝ гърди и тя отвори стреснато очи. Присвивайки поглед, за да го погледне, тя усети как дланите му се притискат към зърната на гърдите ѝ.

— О, боже — възкликна тя.

— Харесва ли ти, момиче? — прошепна той, целувайки тила ѝ.

— Да. О, да.

Дънкън се засмя, а звукът сякаш завибрира в гърдите му.

— Не ми се присмиваш, нали, Джулия Прентис? — попита той, пхвайки една ръка под роклята ѝ, плъзгайки я надолу, докато пръстите му не я докоснаха... там.

Тя изписка и подскочи. Никой никога не я бе докосвал толкова интимно. А тя не можеше да се отърси от мисълта, че не иска никой друг да я докосва така, освен него. Никога. За бога, та те се бяха запознали едва преди няколко часа, но това... той... Джулия имаше чувството, че така е писано да стане. Тя бе последният човек, който би повярвал в любовта от пръв поглед, и ето, все пак я изпитваше. С Дънкън Ленокс. Гола.

— Ако си се изплашила, трябва да ми кажеш, момиче.

— Не съм изплашена. Просто не искам да се събуждам.

Пръстите му застинаха за миг, преди отново да започнат да се движат по нея.

— Не знам какво е това — промърмори той, милвайки с пръсти ребрата ѝ. — Но ми харесва. Магия на феите или нещо подобно. Така биха казали сестрите ми. Или може би не е твоят коледен подарък, а моят. — Свивайки рамене, той се наведе, за да плени повторно устните ѝ, поставяйки ръце на кръста ѝ и избутвайки роклята ѝ на пода.

Магия на феите. Харесваше ѝ как звучи. Когато беше с него, планините на Шотландия не изглеждаха толкова различни от дома ѝ.

Откакто го срещна... небеса, наистина ли бяха минали само осем часа? падането ѝ към бездната на отчаяние и хаос бе спряло. И каквото и да се случеше утре, тази нощ искаше да узнае какво е да бъде в обятията му. Без значение дали е магия на феите, или не. А ако той беше част от коледния ѝ подарък, значи Шотландия не бе чак толкова ужасно място, както бе започнала да смята.

Джулия постави ръце на гърдите му и го побутна. Вероятно с по-голяма лекота би могла да премести стена, но, усмихвайки се, той отстъпи назад и се отпусна на леглото, повличайки я със себе си.

— *Нийо абаштиш беан уасал* — каза той задавено, когато обви ръце около дупето ѝ и я издърпа нагоре към себе си.

— Какво значи това? — Искаше ѝ се да го държи, да го прегръща и едновременно с това да се движи срещу него, но се задоволи само с това да захапне леко твърдата линия на челюстта му.

— Казах, че си необикновена жена — отвърна той, а пулсът му препускаше лудо под устните ѝ.

— Не, просто съм жена, която е щастлива, че е жива. И свободна.

Дънкън се усмихна, преди да обвие ръце около тялото ѝ и да се завърти с нея, нагласяйки я под себе си. Причината ѝ да иска да бъде тук с него нямаше много смисъл, или звучеше така, сякаш му е едва леко благодарна за помощта. Вместо това желанието да бъде с него, бе повече като... нужда, отколкото жест на благодарност. Ако изрече нещо толкова объркано и абсурдно на глас, той вероятно щеше да побърза да избяга от нея, а тя не го искаше.

Целувайки я, ръката му отново се озова между телата им. Един от пръстите му се потопи нежно в тялото ѝ и тя се изви, стенойки силно.

— Момиче с кестеняви коси — простена той, прибавяйки още един пръст към този, творящ магии в тялото ѝ, докато устните му почти не се откъсваха от нейните, — свърши заради мен.

Тя не бе особено сигурна какво има предвид, но сладката, отнемаща дъха агония, разтърсваща тялото ѝ, не ѝ даваше друг избор, освен да се вкопчи в раменете му и да извие тяло към него. Сигурно за това бе говорил, помисли си една малка, рационално мислеща част от ума ѝ. Но тогава пулсациите в тялото ѝ се усилиха и тя се разтрепери.

— О... О... — простена Джулия, забивайки нокти в плътта му. — О, господи. Това ли имаше предвид?

Дънкън се засмя отново.

— Да. И аз също искам да се включа, ако нямаш нищо против.

Кимайки, тя остана да лежи по гръб, докато Дънкън разтваряше бедрата ѝ. Тогава той замени пръстите с члена си, плъзгайки се в нея бавно и дълбоко. Причинявайки ѝ само бърза, остра болка, той се тласна целия в нея.

— Добре ли си? — промърмори Дънкън, навеждайки се над лявата ѝ гърда, за да оближе и захапне леко връхчето ѝ.

Отне ѝ миг да си спомни как да диша. Тогава тя кимна и отново потрепери леко. Дънкън започна да се движи с нея с агонизираща ленивост, навътре и навън, отново и отново. Горещината, струяща от него, я обгърна отвътре и отвън, карайки я да се чувства затоплена, в безопасност и много, много възбудена. Искаше ѝ се да запомни всичко... движението на мускулите под кожата му, тежестта му върху нея, извивката на устните му, щом се усмихне надолу към нея и кехлибарените искри в дълбоките му зелени очи, които сякаш грейваха, когато погледнеше към нея. И начина, по който се допълваха до съвършенство.

Движенията му се забързаха, тя се стегна около него и заби пръсти в кожата му, щом тялото ѝ бе обхванато от пламъци, много по-силни от предишните. Стенейки, Дънкън се отпусна над нея, целуна я горещо и с отворена уста, преди да отпусне глава на рамото ѝ.

— Добре — промърмори той, целувайки нежната ѝ кожа, докато чакаше каквото и да е... реалност, вина, смут... да покълнат в сърцето му.

Но вместо това, Дънкън искаше да повтори изживяването от първия до последния миг. Той се отмести от нея, лягайки по гръб и се пресегна да издърпа завивките над тях, докато тя се сгушваше до тялото му.

— Добре — отвърна тя със същия тон. — Даде на една съсипана дама доста материал за сравнение.

Дънкън се намръщи.

— Значи искаш да излезеш и да ме сравниш с някой друг?

Мускулите на гърба ѝ се стегнаха под ръката му.

— Не това имах предвид. — Тя повдигна глава от рамото му, за да го погледне. Кафявите ѝ очи бяха сериозни. — Това... Не искам нищо от теб, Дънкън. Няма да плача и да заявя, че си ме обезчестил,

тъй като Белами целеше именно това, когато ме домъкна в планините. Казах го просто така...

— Разбирам какво имаш предвид, момиче — прекъсна я той. — Просто не го очаквах. — Макар че от изключително същество като нея можеше да се очаква подобна декларация. — Един вид *благодаря за хубавата вечер, но не очаквам нищо повече от теб*.

— Да, именно. — С доволна усмивка, която го накара да се възбуди отново, тя се настани обратно на гърдите му.

— Каж ми нещо, Джулия Прентис. В Лондон имаш ли си годеник?

— Не, нямам годеник — отвърна тя, вече по-бавно, тъй като се бе успокоила. — Няколко джентълмена ми... предложиха... но аз не... Е, никога не съм изпитвала желание да правя с тях това, което направих с теб. Което правя с теб. — Пръстите ѝ се вплетоха в къдриците, покриващи гърдите му, и усещането бе интимно и изненадващо възбуждащо. — Ами ти? По душа си герой и си много приятен за окото. Имаш ли си годеница?

Имаше годеница, макар да я нямаше преди няколко часа. Дали тази идея няма да я изплаши? Дали няма да си помисли, че и той е зестрогонец като Белами, и да реши, че просто е действал по-умно от него? Последното, което искаше, бе да я изплаши дотолкова, че тя да избяга навън в бурята, където обикаляше Белами и безспорно щеше да я открие.

— Повечето дами, които съм срещал, не могат да се сравняват със сестрите ми — заяви той, чудейки се дали някога е подхождал толкова внимателно, колкото подхождаше към този разговор. — Годеницата ми трябва да е смела и необикновена, дори за да пожелае да се срещне с тях. А ако те я харесат, няма как да не я харесвам и аз.

— Ще се радвам да се запозная със сестрите ти — измънка тя сънено. — Караш ги да звучат доста интересни.

— Да, такива са — прошепна той, вплитайки пръсти в заплетените краища на кестенявата ѝ коса. Дали тя осъзнаваше какво каза? Дали значеше, че би искала да остане с него? Или просто той виждаше нещата по-сложно, отколкото бяха в действителност, и тя бе просто изплашена млада жена, която от пет дни насам е намерила спокойствие и сигурност.

Много скоро Джулия спря да мърда, а дишането ѝ стана бавно и спокойно срещу гърдите му. До тях дървата в камината пращяха под искрите на огъня, дъждът барабанеше по прозорците, сякаш го приканваше да заспива. В далечината се чуваха гръмотевици, а светкавици разцепваха черното небе извън малката колиба.

Можеше ли да си представи живота си с тази англичанка, която познаваше от броени часове? Дали беше странно, че си задава този въпрос, или вече можеше да си представи живот, в който тя е до него? Дали бе нормално да се чуди дали децата им ще имат нейната кестенява коса? Че иска сестрите му да се запознаят с нея, защото бе сигурен, че ще я обикнат силно? Нищо от това нямаше смисъл и все пак, това бе единственото нещо, което знаеше с толкова голяма убеденост. Той, един предпазлив мъж, който претегляше всяко свое действие с това какви последици ще има то за семейството му, да полудее до такава степен, че да поеме най-големия риск... само и единствено заради нея.

— Дънкън?

Той премигна.

— Да?

— Ами ако той се върне?

— Няма да си затварям очите, *лейнан*. Обещавам ти.

Тя отново се потопи в съня, напълно успокоена от отговора му. И той реши с пълна убеденост, че ако Белами почукаше отново на тази врата, графът щеше да умре.

* * *

— Още ли вали?

Дънкън обърна гръб на прозореца, за да я погледне. Джулия бе седнала, а одеялата се бяха събрали около апетитно заобления ѝ ханш. За момент му се прииска да не се бе обличал, защото да не се възползва напълно от преимуществата, които им осигуряваха тези спокойни мигове, си беше истински грях.

— Не — каза той, сипвайки ѝ чаша чай и пускайки вътре две бучки захар, преди да я отнесе чашата до леглото. — Спря преди почти час.

— Кое време е?

Той сви рамене, наблюдавайки я как отпива.

— Почти седем часа, предполагам. Няма часовник тук.

Тя се огледа наоколо, сякаш виждаше колибата за пръв път.

— Не мога да си представя деня без часовник, който да ми показва кога е време да изляза навън за разходка, или кога трябва да се облека, за да не закъснея за театъра — каза тя с усмивка. — Всъщност е много приятно.

— Тогава с радост ще строша всички часовници в Ленокс хаус — заяви той, сядайки на ръба на леглото. — Би ли искала яйца за закуска?

— Не можем да останем тук, нали? Мислиш ли, че той ще се върне?

— Мисля, че със сигурност ще се върне тук, щом не успее да те намери никъде другаде. Но можем да отделим няколко минути, за да закусим.

Джулия кимна.

— И тогава ще ме заведеш в Ленокс хаус?

— Така ти обещах, момиче.

Дълъг миг погледът ѝ изследваше лицето му. Накрая тя кимна.

— Предполагам, че няма къде да се измия. Сигурно приличам на някой от горските духове, които имате тук в планините.

Той се ухили.

— Да, малко ме плашиш. Прекалено мокро и студено е, че да идеш навън до реката, но ще ти донеса кофа вода и ще я стоплим на огъня. — Ставайки, той се върна до шкафа с чашите. — И мисля, че ще е най-добре да облечеш риза и панталон. Така ще ходиш по-лесно и ще заблудим всеки, който ни види. — Той извади риза и панталон от резервните дрехи, които държеше в колибата, и ги преметна на леглото.

— Не си облякъл килта си — констатира тя задъхано и с порозовели бузи го огледа от горе до долу.

— Ако трябва да съм честен, не го нося много често. Но за банята е по-удобен. Както и за няколко други неща. — С тези думи той се наведе надолу и я целуна по устните. Нямаше да ѝ позволи да се преструва, че миналата нощ нищо не се е случило.

Джулия обви ръце около тила му и отвърна на целувката. Очевидно и тя не искаше да забрави миналата нощ.

— Харесвам тези няколко други неща — прошепна тя срещу устните му.

— Много добре. — Посягайки под леглото, той ѝ подаде ножа. — Ще се върна след две минути, най-много три. Ако се забавя, съм заредил пушката. Скрита е зад онзи шкаф. Знаеш как да я използваш, нали?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Да. Просто се върни бързо.

— Така смятам да направя.

Той може да ѝ беше казал накъде е Ленокс хаус, но в планините да намериш нещо не бе лесна задача. Най-добре тя да не опитва да се измъкне сама с помощта на пушката.

Отключвайки вратата, той отмести стола, взе кофата и излезе навън. Облаците бяха надвиснали ниско на небето и покриваха горната част на хълмовете около долината му, карайки дъжда от тях да изтича като ручейчета по камъните и калта около реката. Той имаше още един резервен чифт ботуши, но краката ѝ бяха много по-малки от неговите. Нейните обувки обаче бяха почти безполезни, но вероятно би могъл да ги обвие в заешка кожа, за да ѝ пазят топло. По планинските стандарти вчерашният ден бе доста мек, но днес студът беше пронизващ.

Отне му доста усилия да не поглежда постоянно към колибата. Ако някой го наблюдаваше, щеше да заподозре, че там той крие нещо ценно... и нямаше да успее повече да пази тайната. Огледа за знаци, сочещи, че Белами и братовчед му, или някои от мъжете им са все още в долината, и същевременно с това създаваше впечатление, че изпитва само бегло любопитство относно изчезналата англичанка.

Заставайки на една от издатините до водопада, той напълни кофата с леденостудена вода и тръгна обратно към колибата. Надяваше се, че Белами не е споделил с никой, че е сам в колибата, защото иначе, ако го видеха да излиза с още един човек, хората му щяха да станат подозрителни. Макар да можеше да направи така, че Джулия да не прилича на английска дама, то той не можеше да я накара да изчезне напълно.

Подозирайки, че тя може вече да е насочила пушката към вратата, той почука, преди да натисне вратата с рамо и да я отвори.

— Аз съм.

Тя се появи иззад вратата с нож в едната си ръка и облечена единствено с ризата му, която стигаше до средата на голите ѝ бедра, и с килта му, праметнат през рамото ѝ. Не бе очаквал, че тя ще се скрие страховито, и бе доволен, че бе готова да атакува. Навеждайки се леко, той я целуна отново.

— Много си хубава в цветовете на Маклаури — каза ѝ той, докато окачаше кофата над огъня, за да сгрее водата.

— Цветовете значат ли нещо? — попита тя, плъзвайки ръка по тежкия вълнен плат.

— Бяло за снега и чистите намерения, черно за решителността и червено за кръвта — отвърна той, издърпвайки тенджерка от шкафа, в която да свари яйцата, които бе завил в кърпа преди три дни. — Сивото е за каквото ти хареса, то се получава при преплитане на тъканта.

— Облаци — реши тя, гледайки към временната си завивка.

Той се засмя.

— Нека са облаци. Хлябът препечен ли го искаш, или само затоплен?

— Само затоплен — каза тя с усмивка. — Но нали знаеш, че и аз мога да помогна. Вярно, е, че ми липсват уменията да сготвя заешко задушено, но мога да беля яйца.

— Не. Ти се изкъпи. — Той ѝ подаде кърпа и свали кофата от огъня. — Освен това възнамерявам да те гледам. Не съм голям джентълмен.

— Хмм. — Без да откъсва поглед от неговия, тя свали килта, оставяйки го на леглото, след това измъкна ризата през глава. Гола и по-прелестна и от нов ден, тя намокри кърпата и започна да се почиства.

— Света Бриджит — промърмори той. — Продължавай по същия начин и ще те завлека отново в леглото.

Тя се усмихна.

— Трябва да ме видиш във вана.

— О, възнамерявам да го направя. Имам една много голяма вана точно до господарката спалня в Ленокс хаус. Ще ти я дам, ако обещаеш от време на време да я споделяш с мен.

Изражението ѝ се промени леко.

— От време на време? Нима ще остана?

Проклятие.

— Само ако искаш, Джулия. Нямам окови в дома си, но нямаше да те отведа в леглото, ако... не ме беше грижа за теб.

— Нямам ли си любовници и преди? Знам, че не си девствен, Дънкън.

Сега *той* определено приличаше на заслепен глупак.

— Жените, с които съм бил преди... беше на равна нога. С предпазливост. Среци за няколко пъти в месеца.

Сега бе неин ред да се намръщи.

— Това звучи като бизнес.

— Аз съм много предпазлив мъж. Освен миналата нощ. Освен с теб, Джулия. Ти ми завъртя главата, а Господ ми е свидетел, това не ми се случва често. Дори никога. — Докато говореше, той приближаваше към нея и когато я достигна, докосна с ръце топлите ѝ голи рамене. — Аз ли съм единственият, който е със завъртяна глава?

Тя го погледна в очите.

— Аз се въртя от дни, Дънкън — каза тя бавно.

Ужасяваща... загуба, прониза душата му. Разбира се, че е така. Тя едва осъзнаваше къде се намира, а той... той се бе възползвал от ситуацията.

— А аз съм глупак. Прости ми, момиче. Няма защо да се боиш от мен. Аз...

Тя притисна мократа кърпа към устните му.

— Ти ми помогна да спра да се въртя — прошепна му тя. — Не знам какво има между нас, но аз... не съм готова да се откажа още от него. Не съм готова да се откажа от теб. Защото част от мен вярва, че може би съм открила нещо магично. И част от мен, иска да вярва в първата опция.

— Има ли трета опция? — попита той, притискайки ръката ѝ към гърдите си точно над сърцето.

— Да. И третата опция ме тревожи най-много, защото ще значи, че съм пълна глупачка.

— Ако си такава, значи и двамата сме глупаци. — Стискайки все още ръката ѝ до сърцето си, със свободната си ръка той повдигна брадичката ѝ и я целуна отново, бавно, дълбоко и нежно.

— Тогава аз съм готова да рискувам още един час — заяви тя, издърпвайки ризата от панталоните му. — А ти?

— Да, аз също — заяви той и с усмивка я вдигна на ръце.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Панталоните драскаха бедрата ѝ, но въпреки това Джулия завърза въжето, което Дънкън ѝ бе дал, около кръста си и го омота няколко пъти, за да е сигурна, че панталоните няма да се свлекат по краката ѝ. Дори да не бе предложил да не облича балната си рокля, тя бе повече от готова да не го прави, тъй като роклята бе мръсна, скъсана и представляваше доказателство за всичко, което я бе сполетяло. Онази нощ тя бе глупава и наивна и бе заплатила за това с репутацията си. Ако дядо ѝ не бе сметнал за нередно да ѝ даде четиридесет хиляди паунда преди брака ѝ, тя щеше да загуби и състоянието си.

Тя погледна през стаята към Дънкън, който бе седнал на масата с обувките ѝ и обвиняваше около тях заешки кожи. По това време вчера, тя седеше на края на едно легло в спалня, която не бе нейна, гледайки един мъж, който с всеки изминал миг ставаше все по-непознат и все по-плашещ.

В началото Белами беше доволен от себе си, бе мил и дори в думите му се долавяше извинение. Когато тя не се огъна и не падна на колене пред него, съгласявайки се да се омъжи за него, за да спаси репутацията си, милото му отношение започна да се топи. До вчера сутринта тя се боеше, че това може да прерасне в нещо физическо... нещо подобно на това, което правиха с Дънкън миналата нощ и тази сутрин. Макар че нямаше да бъде същото, защото дори мисълта Белами да я докосне, я отвращаваше и ужасяваше.

Когато бе открила Дънкън, след като бе усложнила неимоверно положението си, тя мислеше, че е малко... заслепена. Все пак той я спаси, въпреки че не бе длъжен да го прави. И колкото повече общуваха, тя толкова повече осъзнаваше, че просто го харесва. Харесваше честността му, откровението му, харесваше ѝ как се грижи за сестрите си, чувството му за хумор, начина, по който изглежда — той просто я разбираше и я караше да се чувства смела. Разбира се, не беше перфектен... нямаше перфектни хора. Но, за бога, беше

прекрасен и състрадателен и очевидно бе удивен от привличането между тях, точно колкото бе удивена и тя.

Когато бе казал, че ще ѝ даде вана и че иска да я споделя с нея, първата ѝ мисъл бе да направи точно това. Тя искаше още време с него. Още много време. Единственото, което я тревожеше, бяха проклетите ѝ пари. Дънкън знаеше, че е съсипана, тъй като бе изиграл голяма роля в съсипването ѝ. Освен това знаеше, че ще получи голяма сума пари след сватбата си. Когато дядо ѝ бе записал това в завещанието си, тя бе едва седемгодишна. И той вероятно е мислел, че така ще ѝ осигури хубав и комфортен живот. За нещастие, това бе накарало почти всеки мъж в Англия да гледа на нея като на крачеща банкова сметка. Дали Дънкън гледаше на нея по същия начин?

— Обувай си обувките, момиче, и да видим дали можем да ги опаковаме с кожата — каза той, ставайки, за да ѝ занесе белите пантофки за танци.

Когато коленичи пред нея, вълнение плъзна по гръбнака ѝ. Имаше ли значение дали иска парите ѝ, или не? Със сигурност никой друг не я бе карал да се чувства по този начин. И тя подозираше все повече, че няма да изпита същото към друг мъж.

— Може би ще започна нова мода — каза тя и се хвана за рамото му, повдигайки единият си крак и слагайки го върху кожата, за да може той да обвие обувката и да я завърже добре с кожени ленти.

— О, съмнявам се — отвърна той развеселено. — Но стига да държи краката ти сухи и топли, ще съм повече от доволен.

Щом обви и двете ѝ обувки, тя се разходи малко из колибата.

— Може да станеш обуцар — обяви тя. Със сигурност не бе много модно, но с пухкавата козина от вътрешната страна на краката ѝ им бе топло, а щавената кожа от обратната страна би трябвало да задържи краката ѝ сухи. Много умно изобретение.

— Е, ако се проваля като фермер-джентълмен, ще си отворя малък магазин. — Изправяйки се на крака, той я целуна звучно по устните, преди да преметне чантата си през рамо и да ѝ подаде едно тежко палто. — Вече не приличаш на мис Джулия Прентис — заяви той, гледайки я как се пъхва в тъмнокафявото палто. — И имаме да изминем само няколко километра. Ножът в теб ли е?

Тя повдигна палтото, за да му покаже закаченият за гърба ѝ нож.

— Почти ми се ще да останем тук.

— Да, и на мен. — Спирайки пред нея, той обхвана лицето ѝ с дългите си, силни пръсти. — Няма да позволя никоой да те нарани, Джулия. Кълна ти се.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна нежно.

— Знам, че няма. Сега да тръгваме, преди да съм изпаднала в истерия.

Той вече бе угасил огъня и сега, загасяйки и последния фенер, двамата стояха в притихналия мрак. И тогава, преди тя да успее да промени решението си, той отвори вратата и излезе навън. Само след секунда ѝ махна да го последва.

Белами и ужасният Орвил Ферсън бяха някъде наоколо. Нямаше как да знаят къде точно, беше възможно да са и зад следващия хребет. Треперейки, тя бързаше, за да не изостава, насочила взор в широкия гръб на Дънкън. С пушка на рамо и решителен поглед, дори тя не би дръзнала да го заговори. Надяваше се всеки, който се изпречи на пътя им, да бъде на същото мнение.

— Дънкън? — каза тя, опитвайки се да отдалечи ума си от всевъзможните сценарии, по които можеше всичко да се обърка.

— Да?

— Чух Белами да казва, че прабаба ти е била Маклаури. Затова ли и ти си част от този клан?

— Да. Освен това имам прадядо, който е бил Кембъл, но никоой не обича да говори за него. — Той намали леко крачките, изравнявайки се с нея. — Харесвам Маклаури. Те се изправят срещу чужденците, които опитват да привлекат планинците далеч от родните им земи, примамвайки ги с овце и земи. Гленгаск, брат му и сестра му са добри хора като баща им преди това.

— Но можеш, ако искаш, да станеш част от клана Кембъл, нали?

Той я погледна отстрани.

— Вероятно, макар че ще ми трябва дяволски добра причина да отдам верността си на някой друг. Но дори да бях част от клана Кембъл, пак не бих те предал в ръцете на Белами. Предаността отстъпва пред правотата и истината. — Поемайки си дълбоко дъх, той докосна пръстите ѝ със своите. — Аз имам сестри, Джулия. Надявам се, че всеки мъж, който има сестри, би ти се притекъл на помощ.

Това бе приятна мисъл, но често хората предпочитат парите пред верността. А тя бе истинска късметлийка да намери мъж на честта.

— Надявам се, че не сподели леглото ми единствено от благодарност, задето не съм страхливец.

Тя поклати глава и застана малко по-близо до него, така че пръстите им да се докосват при всяка тяхна стъпка.

— Всеки мъж би трябвало да бъде джентълмен, но малко са такива. Не съм споделила леглото ти заради това. Споделих го, защото го желяех. — Повече, отколкото някога бе искала нещо в живота си. Достатъчно силно, че да рискува всичко, което можеше да се случи след това.

Пръстите му обвиха нейните.

— Ако, след като им изпратим съобщението ти, семейството ти реши да те върне в Лондон, ще имаш ли против един планинец и трите му сестри да дойдат там с теб?

Джулия погледна нагоре към профила му, докато вятърът рошеше черната му коса.

— Би ли изминал целият път до Лондон?

— Ако поискаш, бих отишъл и до Китай, момиче.

— Искам. — Тя сведе глава, знаейки, че лицето ѝ е покрито с руменина. — Ще се радвам да те видя.

— Добре. Радвам се, че се разбрахме по този въпрос.

Известно време вървяха в мълчание през покрайнините на селото, държейки се за ръце. Вятърът, докосващ лицето ѝ, бе леден, но с тежкото палто и обвитите в заешка кожа обувки, Джулия почти не чувстваше студа. Мислеше си, че преминаването през Шотландия ще е голямо приключение. Беше помолила за този подарък, тъй като искаше да се отдалечи от Сезона в Лондон, от парада на ухажорите, които се интересуваха повече от това, което ще им донесе с брака си, отколкото от това какъв е характерът ѝ. Подаръкът да избяга от богатството си. Когато Белами я отвлече, дарът се бе превърнал в кошмар. Но сега... Сега би била напълно доволна никога повече да не се върне в Лондон, ако това значеше, че може да вижда Дънкън, да държи ръката му и да го целува всеки път, щом бе близо до нея.

— Изморена ли си, момиче? — попита той, поглеждайки отново през рамо.

— Не. Постоянно ходя на разходки.

— Тогава нека забързаме малко, става ли?

Леденият му глас изпрати тръпка по гръбнака ѝ.

— Белами ли е? — попита тя разтреперана.

— Двама конника. Не знам дали той е един от тях, или не, но ни остава по-малко от километър. Предпочитам да сме в дома ми, преди да ни достигнат.

— И аз.

Той ѝ изпрати успокоителна усмивка.

— Няма да бягаме, защото това ще ги накара да хукнат след нас като хрътки. Но няма да е зле да побързаме малко.

О, тя бе напълно съгласна. Той ѝ помогна да прескочи каменната, покрита с мъх стена, която изглеждаше така, сякаш бе от времето на римските завоеватели, и тръгнаха през отъпканата пътека, обградена от трева и ниски храсти, докато вятърът свистеше между дърветата.

— Да не се задава нова буря? — попита тя.

— Тук винаги се задава нова буря — отвърна той с бърза усмивка. — Щом изкачим възвишението, ще може да видиш Ленокс хаус. Имам арендатори, но колибите им са от другата страна на долината, до реката.

— Имаш арендатори?

— Да. Около стотина. Нищо в сравнение с тези на Гленгаск. Или Белами.

Пътеката продължаваше около зеленото възвишение на хълма, и ако не бързаха толкова много, тя вероятно щеше да поспре, за да огледа. Ленокс хаус бе нещо повече от къща. По английските стандарти това почти беше замък, с високи бели каменни стени и прозорци, гледащи към долината. Беше голяма колкото Белами Парк и много по... не заплашителна, поне в нейните очи. Изглеждаше приветлива, топла... или може би ѝ изглеждаше така, защото такъв беше собственикът ѝ.

— Прекрасна е — каза тя на глас.

Изстрел от пистолет прозвуча зад тях, отеквайки из хълма като гръмотевица. Джулия подскочи и едва не падна на земята. Дънкън я улови бързо за лакътя и я притисна до себе си, докато възвърне баланса си.

— Не се тревожи, момиче. Няма да те застрелят. Просто искат да ни накарат да спрем — каза ѝ той, докато трима мъже се появиха откъм конюшната. — Мъже, вземете пушките си и влезте в къщата — изкрещя той.

Мъжете изчезнаха отново. Джулия рискува да погледне през рамо и едва не припадна. Белами и братовчед му бяха на по-малко от двеста метра от тях и се приближаваха в пълен галоп.

— Дънкън!

— Знам — обръщайки се, той вдигна пушката и я насочи към мъжете. — Върви към вратата, момиче — каза той, побутвайки я към къщата.

— Върни ми това, което е мое, крадец! — кресна Белами.

— Ела тогава и си я вземи — отвърна му Дънкън, — ако можеш да го направиш с куршум в главата!

Тя достигна дебелия дъбов врата на къщата. Точно когато се чудеше дали е заключена, вратата се отвори и червенокос мъж ѝ махна да влезе.

— Влизай бързо, момиче. Къде е господарят Дънкън? Чух гласа му.

— Точно зад мен е.

Тя се скри зад вратата, за да може да гледа, без да бъде забелязана, тя бе ябълката на раздора, и най-мъдрото, което ѝ се виждаше, бе да стои далеч от погледа на Белами. Дънкън стоеше на няколко метра от вратата с пушката насочена към графа. Белами и Орвил язدهа напред-назад пред него, очевидно опитвайки се да намерят начин да минат покрай защитника ѝ.

— Това са неприятности, които не искаш да си навлечеш, Дънкън! — изкрещя Белами. — Каквото и да ти е казала, е лъжа. Тя ми принадлежи, а единственото, което правиш, е да навлечеш неприятности на теб и на сестрите си.

— Ако не знаеш какво ми е казала, откъде знаеш, че е лъжа? — извика той в отговор.

— Защиатаваш я, значи те е излъгала. Предай ми я и ще забравя за случилото се.

— Разкарай се от земята ми и ще доживееш да видиш залеза — отвърна Дънкън, а гласът му бе безизразен, все едно играеше партия шах.

— Добре. Но ще се върнем с подкрепление. Имаш време до три часа да се вразумиш, Ленокс!

Той остана там, блокирайки вратата, докато графът и братовчед му се отдалечиха. Едва тогава свали пушката и влезе в къщата.

— Мърдок — каза той, — искам на прозорците да застанат мъже с пушки.

— Да, господарю Дънкън. — Слугата взе пушката на Дънкън, след това и палтата и шапките им. — Белами дойде тук вчера, търсейки английско момиче с кафява коса. Настоя да огледа къщата. Позволих му, но не дадох на проклетия Орвил Ферсън да прекрачи прага.

Кимайки, Дънкън хвана ръката на Джулия и я поведе към вътрешността на къщата.

— Къде са сестрите ми?

— Когато започнаха изстрелите, Сорча отведе другите две горе в стаята на баба ви.

— Добре. Кой друг е тук?

— Само обичайния персонал, както и мистър Финчи и отец Рос, които дойдоха да молят за дарение за възстановяването на къщата на госпожа Макгат, която изгоря, след като момчето ѝ забрави да изгаси фенера. — Червенокосия мъж продължаваше да върви след тях, докато информираше господаря си за случилото се, докато го е нямало. — Вероятно това е английското момиче с кафява коса?

— Да, макар че всеки с очи ще види, че косата ѝ е кестенява, не кафява.

Толкова простичко казано, думите му приличаха на комплимент. Небесата ѝ бяха свидетели, мразеше, когато някой кажеше, че косата ѝ е кафява. „Кафяво“ звучеше толкова неприятно за цвят. Докато „кестеняво“... Джулия поклати глава. Очевидно бе доста изтощена, за да стои тук и да мисли за това с коя друма хората определят косата ѝ. Тя се обърна леко към червенокосия мъж.

— Приятно ми е да се запознаем, Мърдок.

— И на мен, момиче.

— Задръж Финчи и отец Рос тук, Мърдок — нареди Дънкън. — Ако не помогнат, поне могат да бъдат свидетели.

— Значи няма да си тръгват. Лично ще се погрижа. — Докато тръгнаха нагоре по стълбите, Мърдок закрочи в противоположната посока.

— Това икономът ти ли е? — попита тя, крачейки с обвитите в заешка кожа пантофки по каменните стъпала.

— Той се грижи за къщата, затова да, предполагам, че е икономът ми. Но не го наричай така, защото ще се надуе.

Дънкън бе доволен, че Джулия въпреки всичко отделяше по миг да огледа обзавеждането в къщата, повечето жени в нейното положение вероятно досега щяха да са припаднали на пода. Но той вече бе осъзнал, че тя не е като всяка друга жена. Или поне не беше като жените, които бе срещал в живота си.

След като Белами им даде ултиматум до три часа, това значеше, че имат няколко часа да се подготвят за бой. Допреди ден той би направил всичко по силите си, за да избегне всяка подобна конфронтация, тъй като последното нещо, което искаше, бе да има съседи, които го искат мъртъв. Да са неприятели бе едно, повечето съседи наоколо не бяха приятелски настроени един към друг. Но това бе напълно различно.

Той спря на върха на стълбището и се обърна надясно, тръгвайки към западното крило на къщата. Имайки предвид какво предстоеше да се случи, първият му приоритет вероятно не би трябвало да бъде представянето ѝ на най-близките му, но точно това смяташе да направи. Нямаше намерение да я остави да го чака долу в гостната, докато прави планове за защитата ѝ.

Освен това имаше нужда неговите момичета да я харесат... не че щеше да я предаде на Белами, ако това не станеше, но се чувстваше така... сякаш е жизненоважно те да я харесват толкова, колкото я харесваше и той. Така щеше да се убеди, че това не е просто сън, а напълно реална жена с реален... шанс да му се случи нещо чудесно и неочаквано.

— Бабо Мейвис?

— Сам ли си, Дънкън?

— Не. С мен има едно момиче.

— Англичанката, която търси Белами ли?

Той стисна леко пръстите на Джулия.

— Да.

— Е, тогава нека да я видим. Отвори бавно вратата, момче.

Правейки точно това, което бе казала баба му, той натисна дръжката и отвори много бавно вратата. Баба му стоеше на стол в средата на помещението, бялата ѝ коса бе опъната високо на главата ѝ,

а в скута ѝ лежеше къса, широкоцевна пушка. Той бе наясно, че тя знае много добре как да използва мускета.

— Не си завряла сестрите ми в гардероба, нали? — попита той, дръпвайки Джулия с него в стаята.

— Зад дивана сме — каза по-малката му сестра Кейви, изправяйки се на крака.

Другите му две сестри също се изправиха и излязоха иззад дивана, за да го прегърнат.

Всяка от тях говореше едновременно, разказвайки им как Белами е дошъл, крещейки и настоявайки да претърси къщата и как Кейви е искала да му разбие носа, задето е Кембъл и е посмял да стъпи на земята на Ленокс.

— Преживели сте голямо приключение, а? — попита той. — Аз също. Дами, това е мис Джулия Прентис. Джулия, това са сестрите ми Сорча, Бетия и Кейви. А това е баба ми Мейвис.

Сестрите му направиха реверанс, преди да заговорят Джулия. Дънкън я остави при тях, усмихвайки се на изражението ѝ, преди да седне до стола на баба си.

— Белами смята да се върне след три часа — каза той тихо. — Със себе си ще има повече мъже с повече оръжия.

— Защо е избягала от него? Вярно, не е Адонис, но все пак бракът е нещо свя...

— Тя не е омъжена за него. Отвлякъл я е по време на бал в Абърдийн, възнамерявайки да я изнудва и да я принуди да се омъжи за него, за да спаси репутацията си. Тя е наследница с огромна зестра, която ще отиде при съпруга ѝ веднага след брака.

— И е успяла да избяга точно под погледа на злите малки очички на Хю Ферсън?

Дънкън се ухили.

— Да, точно така. Натъкна се на мен и я скрих в старата колиба в долината.

Баба му го изгледа внимателно.

— И? — притисна го тя.

— Какво „и“? Изчакахме дъжда да спре и дойдохме тук. Белами успя да ни намери на няколкостотин метра от къщата.

— Ти държеше ръката ѝ, момче — каза тихо Мейвис.

Можеше да отрече. Знаеше го, но това само щеше да направи обясняването на проблема още по-трудно.

— Да. Държах ѝ ръката. Тя... Странно е, предполагам, тъй като я познавам само от ден, но тя ми е... скъпа. — Дънкън погледна към Джулия и я видя да седи на дивана усмихвайки се, със Сорча, държаща едната ѝ ръка, а Кейви другата.

— Колко скъпа?

— Много скъпа.

— Достатъчно, че да рискуваш сестрите си и Ленокс хаус?

— Ще направя всичко по силите си да го избегна, но няма да му я предам. Беър Маклаури все още е в Гленгаск. Ще ви изпратя четирите там, за да сте в безопасност.

— Но докато пристигнем там и Беър реши да ти се притече на помощ, ще бъде прекалено късно, Дънкън. Нима смяташ, че Белами ще губи време и ще прекара нощта в сън, преди да изгори този дом до основи заради гордостта си и заради парите?

— Нямам намерение да губя, бабо. — Той си пое дълбоко дъх. — Отец Рос е тук. Ще го изпратя с вас и... — Очите на Дънкън се разшириха и той млъкна. *Отец Рос беше в къщата.*

Мейвис присви очи.

— Дънкън, какво, в името на света Бриджит, си мислиш?

— Извини ме за момент, бабо.

Тя сграбчи китката му, докато той се изправяше.

— Нима възнамеряваш да се *ожениш* за нея? Белами може да я направи вдовица и пак да се ожени за нея.

— Да — прошепна той тихо, — но така няма да получи наследството ѝ. То ще дойде при мен и роднините ми. Това може да го спре.

— Само за да я спасиш от нежелан брак? Ти си много по-разумен от това, момчето ми.

Той освободи ръката си.

— Много повече от това е, и ти го знаеш. Аз... Знаем, че съм разумен мъж. Но само като я погледна, ми иде да започна да се бия в гърдите и да ръмжа.

— Дънкън...

Той отстъпи назад с пресилена усмивка.

— Тя може да откаже и това ще е края на дискусията, *сийнуа*. — Игнорирайки намръщеното ѝ изражение, той се насочи към дивана. — Трябва да говоря с теб, Джулия — каза той, протягайки към нея дясната си ръка.

Тя отпусна длан в ръката му и се изправи.

— Сестра ти Кейви тъкмо ми казваше, че може да стреля с мускет. Тя заяви, че доброволно ще застане до един от прозорците на първия етаж и да застреля всеки Ферсън или Кембъл, който посмее да се покаже главата.

— Да, тя си ни е кръвожадна — съгласи се той, поглеждайки осемгодишната си сестра. Все още държейки я за ръка, той я поведе навън от стаята и надолу по коридора към оранжерията в северната страна на къщата, с гледка към планините, ограждащи дома му. Това бе най-любимата му гледка.

— Какво мислиш за тях? Имам предвид сестрите ми?

— Възхитителни са. Мисля, че ме харесаха.

— И аз. Обикновено не стоят да си говорят така с гостите ни. Особено ако са англичанки. — Той замълча за миг, загледан през прозореца. Тя дали... щеше ли... да поиска да остане?

— Какво има? — попита тя, повдигайки едната си вежда.

— Имам идея. Ако бяхме прекарвали следващите шест месеца, както възнамерявахме, щях да те последвам в Лондон, да те ухажвам и накрая да падна на коляно и да те помоля да се омъжиш за мен.

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Мисля, че вече ме ухажваш, Дънкън. Освен ако не си решил, че рискът е прекалено голям, за да го поемеш. Аз не мога... не искам... няма да тръгна с него, но мога да се махна отгук. Ако ми дадеш кон, вероятно бих могла...

— Искаш ли да се махнеш от тук? Защото аз не го искам.

— Е, и аз не го искам. Но се опитвам да разбера какво ми казваш, и това беше най-близкото ми предположение.

Хващайки и другата ѝ ръка, той се отпусна на едно коляно пред нея.

— Това, което се опитвам да кажа, е, че вече знаех, че след шест месеца ще поискам ръката ти, затова защо да не го направя сега? Познавам те само от ден, момиче, и в същото време чувствам, че сякаш те познавам от цяла вечност.

Лицето ѝ пребледня, но ръцете ѝ го държаха здраво и силно.

— Дънкън, да не го правиш единствено, за да ме защитиш.

— Не. Това ще спомогне да те защитя, но не за това го правя.

— Но Белами може да те убие, само за да се добере до мен. Това няма да помогне по никакъв начин и ще... ако нещо се случи с теб, аз ще умра.

— По някаква невероятна случайност под покрива ми има свещеник днес. И доста надеждни свидетели. Ако съм твой съпруг, значи зестрата ти ще е моя, нали?

Тя кимна смръщено.

— Да.

— И ако ме убие, зестрата ти ще отиде при моите наследници, нали така? Вече няма да е твоя.

— Да.

— Ще отиде в ръцете на детето ни, ако миналата нощ сме създали такова — промърмори той. — Но ако не сме, ще отиде при най-близкия ми роднина от мъжки пол, тоест лорд Гленгаск. Той ще ти върне парите. Ще запиша всичко, за да съм сигурен, че Белами няма да спечели нищо, ако се ожени за теб.

Сега ръцете ѝ трепереха в неговите. Той се надяваше това да е добър знак, и че не значи, че се кани да му откаже. Може би беше луд, но от мига, в който му хрумна тази мисъл, решението му се виждаше по-смыслено от всичко, което бе правил досега. Единственото, което му трябваше, бе нейното съгласие. Ако тя го искаше.

— Мислиш, че може да съм бременна? — прошепна тя.

— Ние не... Имам предвид, аз не те пазих. Не очаквах, че ще те срещна, Джулия. Не съм и мислил, че ще те пожелае така. Аз...

Тя освободи едната си ръка и нежно покри устните му.

— Това ли искаш, Дънкън? Каж ми, че не е просто проява на твоята щедрост, на героичния мъж, който знам, че си.

Той ѝ се усмихна.

— За бога, момиче, аз се чувствам като мошеник, използвайки Белами, за да те свържа със себе си. Ако не звучеше глупаво дори в собствените ми уши, щях да ти кажа, че те обичам. Но ще ти кажа, че това е началото на нашата любов и че чувствата ми към теб ще нарастват все повече и повече с всеки изминал ден. Но трябва да

знаеш, че имам намерение да живея тук със сестрите си. През голяма част от годината ще си далеч от Лондон и...

— Да.

Той преглътна.

— Да, ще си далеч от Лондон или да, ще...

— Да, ще се омъжа за теб. Днес. И ще нараня всеки, който се опита да застане между нас.

Той се изправи бавно, прегърна я и целуна топлите ѝ, меки устни.

— Няма да позволя никой да застане между нас — заяви той.

Когато обмисли всички възможности, по които можеха да се случат нещата и всички случайности, които ги доведоха до тук, където се намираха в момента, той започна да вярва... в нещо. В Господ, в провидението, в магията, в любовта. Или във всички тях наведнъж, само за да е сигурен, че благодари на когото трябва.

— Ще кажем ли на семейството ми, момиче?

Тя се усмихна, вдигайки поглед към него.

— Ще бъде интересно.

* * *

Почти два часа по-късно, Джулия Прентис вече не беше Джулия Прентис. Беше Джулия Ленокс. Свещеникът се бе поколебал, но очевидно знаеше на кого дължи хляба си. Уважението, което изпитваше към Дънкън, и това, че го познаваше добре, бе достатъчно да стори това, което искаха.

Преди да изрече клетвите си, тя бе решена да начертае маршрута на парите си, опитвайки се да разбере дали всичко това не е машинация на Дънкън с която той да подсигури парите ѝ за себе си и за роднините си. Но в това нямаше никакъв смисъл. Като се изключи огромната къща, земите около имота бяха гледани и обработвани, градините добре поддържани и всичко крещеше, че Дънкън е заможен. Той не знаеше коя е тя и от документите, които бе изготвил заедно с адвоката, мистър Финчи, който бе дошъл в къщата заедно с отец Рос, ставаше ясно, че той иска нейните пари да отидат при детето им. Ако се окажеше, че няма дете, то парите щяха да станат притежание на

лорд Гленгаск, и никой нямаше съмнение, че маркизът щеше се погрижи парите да се върнат при нея, но не като зестра, а като богатство. Само и единствено в нейна власт.

Това беше много по-добро от всичко, на което би могла да се надява, тъй като всеки, който я бе ухажвал досега, виждаше закрепена към китката ѝ голяма сума пари, която ще получи чрез брака си с нея. Тя никога не бе вярвала на захаросаните думи на мъжете, които се домогваха до ръката ѝ. Но Дънкън... Дънкън бе намерил начин да ѝ върне парите или поне с тях да облагодетелства децата им.

Тя го погледна, приведен над масата върху съставения в последния момент документ. Дънкън. Вече нейният Дънкън. Това въобще не беше начинът, по който си представяше сватбата си, защото родителите ѝ щяха да се погрижат церемонията да бъде голяма и пищна, сватба достойна за наследница и дъщеря на виконт. Но както бе казал той, днес или след шест месеца, пак щяха да бъдат той и тя. Обстановката щеше да е второстепенна.

Сякаш усетил погледа ѝ, Дънкън вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Сега имаш доста интересна новина, която да пратиш на майка си, нали, момиче? — попита той, подавайки молива на мистър Финчи.

— Предполагам, че ще бъде облекчена, веднъж щом ѝ обясня.

Изправяйки се, той обгърна с ръце лицето ѝ и се наведе, за да я целуне.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш вътре при баба и мускета ѝ? — попита той с дълбокия си, гърлен глас.

Тя поклати глава.

— Ако ти, отец Рос и мистър Финчи смятате да се изправите лице в лице с него, значи и аз ще го направя. В противен случай може да помисли, че съм избягала, и това е само трик, с който искате да го измамите.

— Ти вече се доказва. Ако не искаш да го виждаш лице в лице, няма да те карам да го правиш.

— Господарю Дънкън, те идват.

Той се обърна, чувайки вика на Мърдок.

— Подраниха. Не съм изненадан, но е малко грубо, не мислите ли?

— Не се шегувай с това. Той е опасен мъж. — Бе много, много нервна. Дори нещо малко да се объркаше, имаше голяма опасност да

изгуби Дънкън. А тъкмо го бе открила. Искаше вечността, за да опознае съпруга си.

— Аз също съм опасен мъж, *лейнан*.

Тя видя блясъка в светлозелените му очи и му повярва. Вече бе победил два пъти графа, и то само откакто се познаваха, а стоеше с години в мир между клановете Ферсън и Кембъл, които го обграждаха от всички страни през целия му живот. Топлина плъзна по тялото ѝ. Когато всичко свършеше... и тя трябваше да вярва, че всичко ще мине по план, защото друго би било недопустимо... щяха да бъдат той и тя. Заедно.

Той протегна ръка към нея.

— Нека да приключваме с това, какво ще кажеш?

— Готова съм.

Навън пред къщата стояха петима конници, наредени един до друг. Зад тях имаше няколко редици от поне три дузини мъже, някои на коне, а други пеша, покривайки каменната пътека до дома. По прошепнатите думи на отец Рос Джулия разбра, че мъжете са най-вече от клана Кембъл.

— Е, значи си решил да ми я предадеш? — попита Белами, а оловносивият му поглед бе забит в нея, карайки я да се чувства като буболечка под ботуша му. — Почти е жалко, че си се вразумил.

— Защо така? — попита ледено Дънкън с безизразно изражение.

— Ами, ето те сам, а аз съм тук с повече от тридесет мъже. Може сам да видиш кой срещнах по пътя за дома си. — Той махна към високия, слаб мъж до себе си. Мъжът имаше червеникавокафява коса, дълга почти колкото тази на Дънкън, и огромен белег, минаващ през дясната страна на лицето, от брадичката до ухото. — Или може би не познаваш мистър Гердънс-Дайли?

Дънкън наклони глава, а един мускул потръпна на челюстта му.

— Джордж.

— Ленокс. Чух, че си откраднал жената на братовчед ми.

— Не. Просто помогнах на дамата, която е била отвлечена от братовчед ти.

Мъжът с белега поклати глава.

— Не съм чул тази версия на историята.

— Защото е лъжа. Джулия Прентис се съгласи да стане моя жена, а след това избяга. Искам си я обратно. Веднага.

Светлокафяви очи, почти кестеняви се обърнаха към нея. Опасни очи, но по различно опасен начин, отколкото на Белами. Очи на мъж, който би могъл да се промъкне зад човек в късните часове на нощта с нож в ръка. Тя потръпна.

— Мис Прентис — каза той спокойно, — защо не ни кажете какво се е случило с вас и защо сте избягали от братовчед ми в деня, в който сте се съгласила да се омъжите за него.

— Не съм обещавала нищо подобно! — сопна се тя.

— Защо те е грижа какво казва тя, Джордж? Дънкън Ленокс ме излъга. Той държи моята собственост и заплаши да ме застреля. Той е братовчед на Маклаури. А всички знаем какво казваш за Маклаури, че всички заслужават да са под земята.

Дънкън направи крачка напред.

— Спорът ми не е с теб, Джордж.

Гердънс-Дайли повдигна главата си.

— Разкажи ми, момиче.

Поемайки дълбоко дъх, и без да отмества поглед от лицето на мъжа с белега, тя му каза всичко. От момента, в който се бе съгласила да танцува с познато лице, през събуждането в каретата, взимането на коня от Белами парк и бягството ѝ, до срещата ѝ с Дънкън... макар че не спомена, че той бе гол... и за това, че се е крила от графа, когато дойде да я търси в колибата.

— Нищо от това обаче вече няма значение — намеси се Дънкън. — Предприех мерки, за да се подсигурия, че няма да получиш това, което искаш от нея, Белами.

Очите на графа се присвиха.

— Какви мерки? — попита той подозрително.

— Ожених се за нея.

Лицето на Белами стана пепелявосиво.

— *Какво?*

— Да, отец Рос ни венча. Мистър Финчи и дузина от моите мъже ни бяха свидетели. Богатството ѝ сега е мое. Никога няма да го получиш, без значение какво ще се случи. Затова обръщай се и тръгвай към дома си и бъди благодарен, че няма да те смъкна от коня и да накарам да те арестуват за всичко, което си сторил на съпругата ми.

За няколко минути Белами просто стоеше и мигаше насреща им, докато Джулия не реши, че може да е получил удар, и че има

възможност да се строполи мъртъв пред вратата на Ленокс хаус. Не че би я притеснило.

Най-после графът насочи пръст към мистър Гердънс-Дайли.

— Ти си Кембъл, Джордж, точно като мен. Настоявам ти и Орвил да унищожите Ленокс за това, което ми стори. Изгорете проклетата къща, изравнете я със земята, заедно със семейството му.

Гердънс-Дайли скръсти ръце на седлото си.

— Нима, Хю? *Настояваш* аз да ти върша мръсната работа?

— Той е проклет Маклаури! Зарови го под земята!

Зад тях звукът от пускането на предпазители на мускетите и пушките бяха най-ужасния звук, който Джулия някога бе чувала. Въпреки, че Дънкън ѝ бе казал да стои далеч от него, тя се приближи. До нейния Дънкън.

— Ах — провлачи Джордж. — Е, по някаква случайност днес, докато се връщах от Лондон, минах през дома ти. Имах да ти казвам нещо. Докато бях отседнал при Берлинг, имах малък разговор с Рануф Маклаури. — Той погледна към Джулия. — Това е лорд Гленгаск, ако се чудиш.

— Нима? Мъртъв ли е? — Белами изглежда много се надяваше на подобен развой.

Дънкън от друга страна пребледня.

— И как завърши този разговор? — попита той бавно, правейки крачка настрана от нея, отдалечавайки се.

— В по-голямата си част доста примитивно — заяви Гердънс-Дайли лениво, сякаш не бе наясно с кипящите емоции около него. — Но накрая си стиснахме ръцете и се съгласихме, че е крайно време да сложим край на кръвопролитията. — Той рязко свали шапката си и се поклони на Джулия. — По тази причина моите най-добри пожелания, мисис Ленокс. Мистър Ленокс. Желая ви хубав ден.

— Ние... не, не, ние няма...

Страховитият мъж закова коня си пред този на Белами, карайки животното да отскочи нервно назад.

— Да, точно това ще направим. И ти ще ги оставиш на мира, иначе със сигурност ще науча. Няма да ме правиш лъжец заради проклетата си алчност, Хю.

— Аз...

— Кажи ми, че си разбрал, Хю — настоя Гердънс-Дайли, пронизвайки братовчед си с поглед.

— Аз... разбрах — най-после заяви пораженски Белами.

— Добре. — Обръщайки се отново, Гердънс-Дайли сложи шапката си и кимна към Дънкън. — *Меала-наидхеахд орт* — каза той. — Считай това за сватбения си подарък от Кембъл.

— Да, така и ще направя. Благодаря, Джордж.

Мъжете се насочиха на запад, откъдето бяха дошли, с Джордж Гердънс-Дайли яздейки най-отзад. След няколко минути те преминаха през хълма. Джулия не можеше да откъсне поглед от тях, чакайки да види дали няма да си променят решението и да се върнат, за да я отвлекат от новооткрития ѝ рай.

Ръката на Дънкън се обви около рамото ѝ.

— Изглеждаш сякаш си се вкоренила в земята. Съжаляваш ли, че се омъжи за мен, сега, след като всичко свърши, *амедън*?

Тя не знаеше какво значи думата, но определено не ѝ звучеше като комплимент.

— Какво ти каза мистър Гердънс-Дайли?

— Каза „поздравления“. — Обърна бавно лицето ѝ към себе си, за да може тя да види искрите в светлозелените му очи. Сериозната решителност, която бе зърнала там преди минути, сега я нямаше, заменена от веселие и... привързаност. — Съжаляваш ли? Мога да кажа на отец Рос да анулира брака ни.

Отец Рос прочисти гърлото си.

— Всъщност, църквата трябва да...

— Какво ще кажеш, Джулия? Ще останеш ли Ленокс? Ще останеш ли тук като моя съпруга? — прекъсна го Дънкън, незаинтересован от фактите.

Тя задържа погледа му за един дълъг миг, преди да се усмихне.

— Как се изговаря съпруга?

— *Беан*. А съпруг е *сейле*, в случай, че се чудиш.

— Тогава, аз ще остана и ще бъда твоя *беан*, Дънкън Ленокс, а ти ще бъдеш мой *сейле*.

Той я вдигна на ръце.

— Завинаги?

Ето *това* беше коледен подарък, по-хубав от всеки, който някога си бе представляла. Подарък и много повече. Действително в планините

имаше някаква магия. Тя бе помислила, че това е възможно, когато за пръв път видя Дънкън да се приближава към нея гол, излизайки от езерото. Сега, поглеждайки надолу към усмихнатото му лице и разрошената му черна коса, тя бе напълно сигурна.

— Завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.